

חיי אנה

ל. יצחק

הגדרת אש

השיירה המאובטחת נעה בשדה התבואה הענקי במהירות, מעלה בעקבותיה שובל אבק. הנוף הצהבהב השתרע למלוא העין עד האופק. מלבני קש גבוהים, שהיו מפוזרים בכל המרחב, קטעו במקצת את המראה השטוח והחדגוני. השיירה הייתה מורכבת ממספר רכבי שטח קלים ואופנועים, במרכז השיירה בלט רכב שטח כבד משוריין. מעל השיירה ריחף כטב"ם מזמזם.

זו הייתה שעת צהריים לוהטת, רוחות מזרחיות עזות העלו ענני אבק מעורבים בגבעולי קש. "אופנוע מתקרב מצפון". נשמע קולו של מפעיל הכטב"ם באוזניה של מפקד האבטחה.

שני אופנועים ורכב שטח התנתקו מהשיירה ופנו לעברו של האופנוע המתקרב. עיניו של מפקד השיירה היו נעוצות במסך, בוחן את התמונות ששידר הכטב"ם. זה היה אופנוע שטח ללא סימני זיהוי. הרוכב היה רעול פנים. דגם האופנוע שלו היה כמו של מאבטחי השיירה והיה נראה בדיוק כמוהם. זה לא הראה על כוונות נאצלות. צרורות שהחלו להיירות לעברו

החטיאו, תנאי השטח הקשו על דיוק הירי. האופנועים קיפצו על המהמורות ורוכביהם היו צריכים להחזיק בכידון האופנוע בכוח כדי לא לאבד שליטה. הוא ניצל את המצב היטב, הוא השתוחח וחמק מהקליעים שנורו לעברו, בין מלבני התבואה. ואז שלף אקדח נורים וירה לעבר מלבנים, המלבן הגדול החל להתלקח. הוא המשיך לירות לעבר מלבנים נוספים, הוא לא החמיץ. בניגוד ליריביו, המטרות שלו היו גדולות ונייחות. רכב השטח התקרב לזירה, שני חמושים יצאו מהחלונות ונעמדו בחלק האחורי הפתוח. בידיהם מקלעים דרוכים, הם סרקו במבטם את הסביבה מחפשים את האופנוען החמקמק. הראות הייתה לקויה, החום הכבד העלה אדים מהאדמה. פתאום הוא נראה, הם סחטו את ההדק. צרחות שעלו בקשר לימדו אותם שהם פגעו באחד משלהם.

'האיש הזה מקצוען' הבין מפקד השיירה, וצעק בקשר למפעיל הכטב"ם שישב באחד הרכבים: "תינעל עליו".

קרן לייזר התבייתה על הרוכב החמקמק, עכשיו הוא לא יוכל לחמוק מהכטב"ם. זה לא עזר, הוא נטרל את האופנוענים שרדפו אחריו, והמשיך כל העת לשגר נורים לתוך מלבני הקש, תוך שהקליף בחצי עיגול מרוחק את השיירה. זווית צילום אקראית של הכטב"ם הראתה עשן בהיקף שמאחורי השיירה. ליבו של מפקד השיירה שקע, האופנוען הזה משך את כל תשומת הלב, והיה רק פעולת הסחה. היה אופנוען נוסף שהגיע מהכיוון ההפוך שהצית גם הוא מלבני תבואה. סביב השיירה נוצרה חגורת אש ענקית. המפקד הזעיק מסוק, האנשים החלו להיכנס לפניקה, מכל העברים התלקחו להבות, האש התפשטה במהירות, בחסות הרוח המזרחית העזה. האופנוענים הזרים תמרנו במקצוענות בין תימרות העשן הכבד, הפתיעו את רכבי האבטחה בכל רגע, ומשכו אותם אחריהם אל תוך האש. היושבים ברכבים החלו להיחנק מהעשן הכבד. שני המתנקשים עטו על פניהם מסכות חמצן, העשן לא הפריע להם בכלל.

לאחר כמה דקות נשמע טרטור מסוק מתקרב, הדלתות שמשני צדיו היו פתוחות, רתמות קשורות לכבלים השתלשלו ממנו והתנופפו ברוח. קולו של

טייס המסוק שחג מלמעלה נשמע בחלל הרכב המשוריין: "יש עשן כבד, אני בקושי רואה אתכם".

הבוס קר המזג שישב ברכב המשוריין החל להזיע ואמר בקול קשה: "תורה לטייס להנמיך מיד".

זו היתה טעות טרגית. מדחף המסוק ערבב את הרוח וליבה את האש, הרוח שעלתה מהמדחף הייתה כמו שואב אבק ענקי וסחפה לעבר המסוק אלפי חתיכות קש בוערות שנישאו למעלה בעיגול אש מבעית. הטייס משך בסטיק במטרה להתרחק מאש התופת. הגברת הרוח ליבתה את האש עוד יותר. נהג הרכב המשוריין ניסה להתקדם ולהיחלץ מטבעת האש. הוא לא ראה כלום, לאחר נסיעה עיוורת קצרה, הרכב ספג חבטה חזקה, כל הנוסעים נזרקו קדימה. הוא התנגש במלבן תבואה בוער.

שני האופנועים יצאו משני קצוות שונים של ענן העשן, ולאחר נסיעה קצרה הם נפגשו ונסעו זה לצד זה. הם הסירו מפניהם את מסכות החמצן. זמזום הכטב"ם שהמשיך לעקוב אחריהם, לא הטריד אותם, הם ידעו שאין מי שצופה בתמונות. הכטב"ם המשיך לעקוב אחריהם עד שמקור האנרגיה שלו אזל והוא נפל.

הַיָּהוּה

בכבישי המתחם המגודר והשמור, נעו שני אופנועים. הם חלפו על האנגר מבודד ולאחר נסיעה קצרה נעצרו ליד מבנה משרדי. שני הגברים החסונים שישבו עליהם, הסירו את קסדותיהם. הם היו שזופים בעלי מבע פנים קשוח ועטו על פניהם משקפי שמש. לאחר המתנה קצרה הם נכנסו למשרד. את פניהם קיבל קצין לא מוכר שלחץ את ידיהם.

לאחר שהתיישבו אמר הקצין: "שון וניקולאס, בוגרים מעוטרים של יחידת 'אריות היס', ולאחר מכן סוכני שטח מצטיינים של סוכנויות הביון המרכזיות, השירות החשאי והסי איי אי, העבר שלכם בהחלט מרשים. ואגב, ברכות על הפעולה המוצלחת בשבוע שעבר". השנים הנהנו בנימוס. האיש המשיך "בכל השנים שלכם אתם תמיד יחד, צוות מוצלח יש לומר. גם עכשיו זומנתם לכאן יחד, כדי להציע לכם להצטרף לפרויקט סודי מיוחד. כל מה שתשמעו עכשיו בין אם תחליטו להצטרף ובין אם לא, סודי בדרגה הגבוהה ביותר שיש".

לאחר שהשנים חתמו על התצהירים, הקצין שלא הזדהה בשמו המשיך

בתדרוך: "כפי שאתם יודעים כל גופי המודיעין והביון בעולם מסתמכים יותר ויותר על הטכנולוגיה. האזנות, לוויינים ואמצעי ריגול נוספים. כפי שוודאי ידוע לכם, זה לא איכות המידע של הסוכנים האנושיים של פעם. הממשל יזם פרויקט משותף לכל סוכנויות הביון שלנו, שמטרתו להפוך את הסוכנים שלנו בעזרת הטכנולוגיה, לסוכני על שיתאימו לשנות האלפיים".

"נשמע מעניין" סינן ניקולאס בלחש שרק שון יכול היה לשמוע.

"השם של הפרויקט הוא 'חיי לילה', כרגיל שם בנאלי ופשטני שלא מסגיר את מה שעומד מאחוריו".

הקציין לחץ על שלט. מסך גדול שהיה מאחוריו נדלק. על המסך נראו פנים של אדם מתולתל לבוש חלוק רופאים.

"זהו דוקטור בייקר, המוח הבכיר שמאחורי הפרויקט. כולנו מכירים את הסיפורים על כוחות כבירים שמתגלים באדם בשעת סכנה. כמו הסיפור על האם שהרימה בידיה מכונת שדרסה את בנה. או דוגמא מתחום אחר, כושר השמיעה של עיוורים חד מאוד, יש להם אינטואיציה להרגיש את השטח כמעט כמו ראייה. דוקטור בייקר שאל את עצמו היכן הכוחות הללו נמצאים כל הזמן. במשך עשרים שנה הוא חקר וחיפש את האזור במוח שאחראי לזה". הקציין השתק וגרם לשנים לעצור את נשימתם. "והוא מצא".

נשימותיהם של השנים נעשו מהירות, התדרוך המשעמם התחיל להיות מסעיר.

הקציין המשיך "במשך עשור נוסף הוא חקר האם ניתן לגרום למוח להפעיל את היכולות האלו בצורה מלאכותית". הוא השתהה מעט ולא הסתיר את הנאתו למראה פיהם הפעור של השנים ואז אמר "הוא אכן מצא כיצד לגרום למוח להפעיל את היכולות הללו, מבלי לגרום לו נזק. הוא פיתח טכנולוגיה שגורמת לאזור העל במוח להיכנס לעוררות גבוהה. זה מצריך ניתוח מוח פולשני, והצמדה של רכיב מסוים. מה שמאפשר לנושא הרכיב לגרום למוח שלו באופן מודע, להפעיל את יכולות העל שנמצאות בכל אדם. תוך כדי מחקר הוא גילה במקרה יכולות דמיוניות, שאפילו הוא לא העלה בדעתו

להגיע אליהן. יכולות שמקורן באגדות מזרחיות על הסמוראים, שפתחו את היכולות הללו. כמו יכולת ראייה רנטגנית, ואפילו יכולת להזיז עצמים בכוח הריכוז”.

שון וניקולאס החליפו חיוכים ביניהם. הקצין שתדרך אותם היה רציני לגמרי והתעלם מהבעת חוסר האמון המופגנת שנשבה מהשנים.

”אתם מבינים לבד שהרשימה להיכלל בפרויקט היוקרתי הזה היא די צפופה, הסיבה שאתם נבחרתם” השניים זקפו את סנטרם וחייכו. ”ראשית האבות של שניכם, אנשי ביון בכירים מאוד”. החיוך הזחוח שעל פני השנים נעלם. ”אך זה לא היה מספיק. הסיבה העיקרית שנבחרתם” השניים התעודדו. ”סנדרה ורוז עובדות בכירות מאוד בפרויקט הספציפי הזה, הן דאגו שישבצו אתכם כאן. הן עובדות כמה קומות מעלינו”. השנים היו המומים, הם לא ידעו על העיסוק של נשותיהם. הוא נהנה להפתיע אותם.

”מה ההליך?” שאל שון.

הקצין השיב: ”לאחר שתחתמו על הצטרפות, תעברו בדיקות התאמה רפואיות, אם תימצאו מתאימים תעברו ניתוח. לאחר תקופה קצרה של הסתגלות, תצאו למשימה שלכם. אבל לפני שאתם חותמים על הצטרפות ואני לא מעלה בדעתי שלא תצטרפו, אני חייב להוסיף משהו”.

קולו נהיה מתוח והוא נעשה נוקשה ”בכל פרויקט חדש יכולות לקרות תקלות בלתי צפויות. מהבחינה הזאת פרויקט 'חיי לילה' לא היה שונה. קרתה לנו תקלה שלא צפינו אותה, שילמנו עליה מחיר כבד. סוכן ב'חיי לילה' יכול לעשות כמעט כל מה שהוא רוצה או מעלה בדעתו. האפשרויות שלו כמעט אינסופיות, הוא הופך במידה מסוימת לאדם על. והיכולות האדירות הללו מכניסות את האדם לשיכרון כוח ולסחרור פנימי. הפיתוי לקחת את היכולות הללו ולהשתמש בהן לעצמו הוא עצום. זה מוביל לפשע במקרה הטוב, ובגידה ועריקה לצד האויב במקרה הגרוע. חלק משמעותי מהסוכנים של 'חיי לילה' לא עמד בפיתוי. נטרלנו אותם רק בקושי. זה הפך את 'חיי לילה' לסיכון עצום. הפרויקט כמעט נסגר”.

הוא לגם מים מכוס שעמדה על השולחן והמשיך "כמוצא אחרון לפני סגירת הפרויקט, נקטנו בשני דברים על מנת להקטין את הסיכון. ראשית נקבע סט כללים נוקשה עבור הסוכנים שלנו, תקראו על זה בדפים שלפניכם. בנוסף היינו חייבים להציב משהו אימתני, שיהווה משקל נגד הפיתוי. משקל הנגד שיצרנו הוא מערכת מיוחדת של תגמול וענישה שהיא מחוץ לחוק. מערכת שיש לה חוקים משלה, שופט משלה, מערכת תגמול עצמאית ומערכת ענישה פנימית. סוכנים שיעמדו בכללים יתוגמלו באופן דמיוני, בסכומי כסף עצומים והטבות מפליגות. מי שיעמוד במשימות שלו יוכל אפילו לקבל אי פרטי. ומצד שני מי שיפר את הכללים ואני לא מדבר על בגידה ממש, אלא אפילו על שימוש ביכולות לעצמו, יהיה כלוא בבית כלא ייעודי ויעבור עינויים קשים עד סוף חייו. החתימה שלכם מהווה הסכמה מצדכם לכך שאתם כפופים למערכת החוקים הזאת. דבר חשוב נוסף, בגלל רגישות המידע, אסור לסוכנים שלנו להינשא לבן זוג שהוא לא אזרח של המדינה. אתם צריכים לקחת את זה בחשבון".

ניקולאס ושון קבלו כל אחד צרור דפים שהכילו את התנאים והכללים של הפרויקט. לאחר שעה ארוכה הם סיימו לקרוא והניחו את הדפים על השלחן. הקצין חיכה בסבלנות. לאחר שחתמו הוא לחץ את ידם ואמר: "שמי ראול אני מפקד הפרויקט".

מלמד

שון התעורר, הוא חש תחושה מוזרה של ריחוף, הוא היה מעורפל ולא ידע בוודאות היכן הוא נמצא, תחושתו הגופנית היתה מחליאה ובלתי נסבלת. הוא חש כבדות נוראית בעפעפיו, הוא עמד לשקוע בערפל, משהו במוחו זכר שזו לא הפעם הראשונה שהוא מתעורר ומרגיש כך. הוא נאבק בכוח בערפל שעמד להשקיע אותו שוב, וניסה לאמץ את זכרונו. מוחו החל להצטלל בהדרגה, הדבר הראשון שחש היה ריח חריף של תרופות, מה שהעלה בו זיכרון מעומעם על ניתוח שהיה אמור לעבור. ואז הוא נאבק לפתוח בכוח את עפעפיו. האור גרם לכאב חד בראשו, הוא עמד בפיתוי לעצום את עיניו, הכאב הלך והתעמעם. מבטו התבהר, הוא שכב על מיטה מוקפת במעקה ברזל, והיה לבוש בחלוק לבן.

פיו היה חרב הוא חש תחושת צמא חזקה. הוא ניסה לשלוח את ידו לקחת בקבוק משקה מוגז שהיה מונח על שולחן קטן שעמד ליד המיטה, ידו לא נעה. זרועותיו היו קשורות למעקה באזיקונים עבים. הדלת נפתחה, אח לא מוכר נכנס לחדר, היה לו פרצוף אטום. הוא אפילו לא הביט לעברו של שון.

“אפשר לדעת למה אני כבול?” שאל שון “הפה שלי יבש ואני רוצה לשתות”.

“אתה אמור להסתדר לבד” אמר אטום המבע ויצא מהחדר.

האדישות של האח הכעיסה את שון. הוא משך את ידו בזעם, האזיקון התנתק כאילו היה עשוי מנייר. שון היה המום והביט בזרועו המשוחררת בפליאה. אחר כך מישש את האזיקון הקרוע, החספוס של הקטע הקרוע היה מוצק ומוחשי. הוא לגם מהמשקה, מהורהר, תוך כדי שמישש את המוטות הצוננים של מעקה המטה, ואז תפס בהם וניסה לעקם אותם. קצב דפיקות הלב שלו הואץ כשהביט נרעש בתוצאות מעשיו, המוטות היו עקומים.

דלת החדר שוב נפתחה. פני הנכנס הפעם היו מוכרות. זה היה דוקטור בייקר. הוא חיך לעברו של שון ואמר “אני שמח שאתה מתחיל להתאושש. אתה שוכב ככה כבר ארבעה ימים”.

הוא החל לספר לשון על הניתוח, שון לא הקשיב, עיניו בהו בכיס החלוק של הדוקטור. הכיס היה אטום לגמרי, אבל הוא ראה שיש בתוכו כפפת גומי כחולה. הוא הסיט את מבטו מהכיס ושוב הביט לעברו באי אמון, הכפפה שוב נבטה אליו מתוך הכיס. עכשיו הוא אפילו הבחין בקרע שהיה בה. למרות חוסר הנימוס הוא קטע את הדוקטור ואמר “תוכל להוציא את מה שיש לך בכיס?”.

לתדהמתו הוא ראה את האצבעות הנכנסות לתוך הכיס תופסות בכפפה ושולפות אותה החוצה. שון לקח את הכפפה הכחולה ומישש אותה באי אמון, היה בה קרע בדיוק כמו שראה.

הדוקטור גיחך ואמר “זו רק ההתחלה”.

מנגינה החלה להישמע מאזור חזהו של הדוקטור. הוא שאל את שון: “מי מתקשר אלי?”.

“מה?” שאל שון באי הבנה.

"תתרכזו שון". פקד הדוקטור. שון התרכזו. על המסך ריצד שם מהבהב ר'וו'.

"תענה לה, אתה יכול לעשות את זה" פקד עליו בייקר.

שון התרכז כיון את מחשבתו לעבר מסך המגע. ופתאום נשמע קולה של רוז בוקע מהמכשיר "שלום ד"ר בייקר, מה קורה עם שון? הוא התעורר?".

לאחר שסיים את השיחה עם רוז שאל שון "מה עם ניקולאס?".

"הוא התעורר כבר אתמול, אראה לך אותו". הדוקטור הוביל את שון לחדר כושר גדול, שם עמד ניקולאס והרים משקולות ענקיות.

בייקר אמר "מאז שהוא התעורר הוא מרים משקולות. אבל לא הבאנו אתכם למצב הזה בשביל הכוח, אלא בשביל המוח. תתאמנו ביחד על היכולת האופטית והנעת עצמים מחשבתית, ריכוז משותף שלכם ישלש את הכוח. בעוד כמה ימים תצאו למשימה הראשונה".

שון התקרב לניקולאס. הוא היה המום כשראה את לוחית המשקל שעל המשקולת ואמר "זה לא אמתי זו הזיה, זה לא באמת קורה".

ניקולאס שנחלי זיעה נגרו ממנו הניח את המשקולת ואמר "אני מרים את המשקולות האלה, כדי להיות בטוח שזה מוחשי. כמה שזה מוזר ולא הגיוני, אבל זו המציאות, זה אמתי לגמרי".

שון מישש את הקרקפת שלו, אצבעותיו נתקלו בתפיחה קלה בלתי מורגשת. הוא שאל את הדוקטור "אפשר לבטל את זה?".

הדוקטור השיב "באופן עקרוני כן, לחיצה קלה שלכם בתפיחה, תנתק את המערכת. אבל אסור לכם לעשות זאת, זה מסוכן".

כַּיְשֵׁי מַתְּ דַּי כּוֹלֵם

מסוק לא מסומן טס בגובה נמוך, מתחתיו חלף במהירות נוף ירקרק. בתוך המסוק ישבו שון וניקולאס שהביטו במסך קטן. מהאוזניות שחבשו על אוזניהם נשמע קולו של שארל. "אתם ביבשת אפריקה בדרך למפגש פסגה של ראשי טרור". הוא השתתק. על המסך נראו בזו אחר זו תמונותיהם של ארבעה מזוקנים. "המפגש יתקיים במתחם יוקרה מאובטח". עכשיו נראה צילום אווירי של מתחם ווילות מפואר, גינות נוי מטופחות ובריכות. במרכז המתחם נראה מבנה מרכזי גדול יותר. "הם יהיו שם במשך עשרים שעות, וזה משך הזמן שיהיה לכם לבצע את המשימה. המשימה שלכם היא לחסל את כולם בלי טביעות אצבע, באופן שזה לא יראה כפעולה של מישהו. אם ידעו שאנחנו עומדים מאחורי זה, הארגונים שלהם יבצעו פעולות נקם שיימשכו עוד שנים, וזה משהו שאנחנו לא רוצים בו. כל אחד מהם מביא אתו עשרות מאבטחים, שלא ממש יכירו אחד את השני. כך תוכלו להסתנן פנימה ולהסתובב שם בלי שיזהו אתכם. מעגלי אבטחה רחבים מאוד מקיפים את המתחם, שאותם יהיה קשה לחדור. צד אחד של המתחם, מגיע כמעט עד פאתי הג'ונגל. זהו אזור ביצות מסוכן וזה הקטע היחיד שלא מאובטח

פיזית. בנוסף הם פזרו בו אלפי מוקשי נעל ומטעני צד. הוא בלתי חדיר עבור אנשים רגילים, אבל אתם לא אנשים רגילים.”

”מה המידע המודיעיני שיש לנו?”. שאל שון.

”אנשים עם יכולות כמו שלכם לא צריכים מידע מוקדם”. נשמעה התשובה והשיחה נותקה.

את שארית הדרך הם עשו בשתיקה. המסוק החל להנמיך ונחת בקרחת יער. הוא התרומם מיד כשיצאו ממנו. השנים יצאו מהמנחת המאולתר בריצה. הם עשו את דרכם בשבילי חיות צרים, כמעט בחשיכה. צמחיית היער העבותה חסמה את אור השמש, רק קרני אור בודדות הצליחו לחדור בעדה. לאחר כשעה הם סטו מהשביל והחלו להתקדם בין העצים בצעידה איטית. הם סרקו במבטם את הקרקע כל העת, וזמן קצר לאחר מכן הם החלו להבחין במוקשים הרבים שהיו פזורים על הקרקע. המוקשים היו מכוסים בצמחיה או בעלי שלכת, לא היה ניתן לזהות אותם בשום דרך. הם עקפו אותם בזהירות, ההתקדמות שלהם הפכה לאיטית מאוד. בנוסף היו מטעני נפץ שהיו מחוברים לכבלים מתוחים קרוב לאדמת היער, הם חמקו מהם, כמו מגלאים ומצלמות שהיו מפוזרים בשטח.

בעת שאורות המתחם נראו מרחוק מבעד לעצים, כבר היה לילה. השנים היו מיוזעים, מצחם כאב ממאמץ הריכוז של השעות האחרונות. הם פרסו את שקי השינה שלהם ונרדמו מיד. בבוקר הם התפצלו, כל אחד התמקם בנקודת תצפית אחרת, ממנה צפה על המתחם השמור.

”הערכה שלי שהמפגש יתקיים במבנה המרכזי” נשמע קולו של ניקולאס באוזניה של שון “נתחיל לסרוק אותו וננסה לזהות היכן הוא יתקיים”.

הם החלו לסרוק את תוך המבנה במבטיהם. החיפוש לא ערך זמן רב, במרכז המבנה היה חדר הסבה מפואר, לפי כמות האנשים שהסתובבו בו היה די ברור, ששם יהיה המפגש. חלק מהאנשים סדרו שולחנות, אחרים הציבו

כורסאות מפוארות. אדם אחד שאב את השטיח עם שואב אבק.

"זה כנראה מקום המפגש" אמר שון "נתחיל לסרוק אותו ביחד ונחפש נקודות תורפה אפשריות".

הסריקה ארכה כמה דקות. "אם זה המקום, אנחנו בבעיה" אמר שון "אין בו חלונות, יש לו רק כניסה אחת עם דלת משוריינת. כל הדרך עד אליו מוגנת על ידי מאבטחים ואמצעי אבטחה מגוונים, נצטרך לחכות שהם יצאו משם".
 "זה יהפוך את המשימה שלנו להרבה יותר מורכבת". אמר ניקולאס "וכבר נמאס לי מהזיעה והיתושים".

"אתה מזדקן ונהיית רגיש" צחק שון "נראה איך תגיב כשעלוקות ייצמדו לך לרגלים".

"הדיבורים שלך ממש משפרים לי את הריכוז" אמר ניקולאס ופתאום הוסיף "היי שון, אני רואה שבקצה הטרקלין מאחורי תמונה גדולה, ישנה דלת שלא הבחנו בה, בוא נתמקד בה".

לשון נדרש רק מבט אחד. הוא אמר "זה דלת של כספת והיא לא מובילה אותנו לשום מקום".

"אל תהיה כל כך פסימי" אמר ניקולאס "כמו שאני רואה היא מכילה הרבה דברים טובים, יש שם כמה תיקים מלאים שטרות וקופסאות שמכילות תכשיטים ואבני חן".

"כבר שכחת שאסור לנו להשתמש ביכולות שלנו לצרכים אישיים". אמר שון בנוקשות.

"לא הבנת אותי" אמר ניקולאס "יש שם כמה קלסרים, אני די בטוח שהם מכילים מידע מודיעיני חשוב".

קול נהמת מנועים הפסיק את הדיון. השנים הפנו את המשקפות שלהם לעבר כביש הגישה למתחם. שיירה של כעשרה כלי רכב נכנסה למתחם. היא נעצרה סמוך לאחת הווילות. שני מאבטחים נגשו לרכב מרצדס שחור

בעל חלונות כהים ופתחו את הדלת. ממנה יצא גבר מזוקן חבוש כאפיה. המארח אף הוא מזוקן יצא מהווילה וקיבל את פני האורח. הם התחבקו והתנשקו ונכנסו לוויילה. רכבי השיירה התפזרו במתחם, השקט חזר למתחם. קולו של ניקולס נשמע "יש לנו עכשיו זמן לכספת. כפי שאני רואה זו כספת מכנית עם שני גלגלי מספרים. בוא נתמקד וננסה לזהות את הספרות שפותחות אותה".

לאחר בחינה מאומצת של גלגלי הכספת, הם ידעו את הספרות שייפתחו אותה. ניקולס שחרר אנחת רווחה. כשפתאום אמר שון "אני מבחין בדבר מוזר, יש חוט חשמל שמחובר לדלת הכספת".

לאחר בחינה נוספת אמר ניקולס "פשוט וקלאסי לטרוריסט. החוט מחובר למטען נפץ, להערכתי במשקל של ארבע חמש קילו. למי שיתחיל לסובב את גלגל השיניים, תהיינה רק שלושים שניות להקיש את המספר הנכון. ולאחר שיעשה זאת תהיינה לו עוד שלושים שניות כדי להקיש את המספר השני. לאחר הזמן הזה, הוא יתפוצץ לחתיכות. מזל ששמת לב למטען".

"יש לנו אורח נוסף" אמר שון והפנה את המשקפת לעבר נקודה רחוקה בשמים שהתקרבה למתחם.

זמן קצר לאחר מכן מסוק נחת על גג אחת הווילות. טקס הנשיקות חזר על עצמו. לאחר כשעתיים כבר הגיעו כל המשתתפים. המפגש עומד להתחיל בדקות הקרובות. האורח שהגיע במרצדס השחורה עשה את דרכו לעבר המבנה המרכזי. ניקולס הביט לתוך הרכב. האיש הסיר טבעת עבה מאצבעו ומסר אותה למאבטח שישב לצדו, הלה נטל אותה ונתן לו טבעת דומה. האיש הקיש על הטבעת והמאבטח הנהן בראשו.

"נראה שרמת האמון שבין הנאספים לא מיוחדת" אמר ניקולס "האיש נכנס לשם עם לחצן מצוקה".

"יהיה מעניין לבדוק אותו" אמר שון.

ראשי הטרור הסירו את כלי הנשק ואת מכשירי הטלפון ומסרו אותם

למאבטחים שלהם שהמתינו בקומה למטה. הם עלו קומה אחת לאולם הכינוס, התיישבו על כורסאות מהודרות והחלו לשוחח.

“שננסה כבר את לחצן המצוקה?” שאל שון.

ניקולס אישר “התחלנו”.

שון התרכז ולחץ על לחצן המצוקה ומיד הרפה. ניקולס שצפה במאבטח שהיה מחובר ללחצן, נהנה לראות אותו מגלה סימני עצבנות. כמה לחיצות נוספות של שון על לחצן המצוקה של הבוס שלו, והוא יצא מהווילה שלו לעבר המבנה המרכזי. הוא ניסה להיכנס אך סורב, החל ויכוח ואז החלה התגודדות של מאבטחים בכניסה. עכשיו שון וניקולס התרכזו במתג הפעלה של המסוק. הטרטור המפתיע הכניס ללחץ את המתגודדים והרים את מפלס החשדנות.

“למה המסוק שלך התחיל לפעול?” צעק מישהו על ראש האבטחה של המוסק. שון סובב את גלגל הכספת שבטרקלין. הוא כמעט שמע את הנקישה של הבריה המוסט, ואז ספר עד שלושים. המטען התפוצץ. סדקים נראו במבנה. החל קרב יריות בין המאבטחים, כולם ירו בכולם.

“זזנו” אמר שון “המשימה הסתיימה”.

“אני חייב לקחת משהו מהכספת” אמר ניקולס.

“כבר דיווחתי על סיום הפעולה” אמר שון “ההסעה שלנו כבר בדרך, אם תרצה תוכל לחזור הביתה ברגל”.

ניקולס צחק “אתה מעצבן, ניפגש”.

בעת שהמסוק נחת, שארל כבר חיכה להם ליד המנחת וקיבל את פניהם בחיוך רחב. זה היה מאוד לא שגרתי עבורו. “עשיתם עבודה מצוינת, דוקטור בייקר מאוד מרוצה, מימשתם את היכולות שלכם בצורה המיטבית ביותר שפגשנו עד עכשיו. תנוחו קצת, ואז ניפגש לתדרוך על המשימה העיקרית שלכם”.

משימה של ביטחון לאומי

יומיים לאחר מכן ישבו שון וניקולס במשרד המרווח של שארל. שארל ישב מולם ואמר "עכשיו שאתם מודעים ליכולות המגוונות שלכם, הגיע הזמן למשימה הבאה. המשימה הזו עניין של ביטחון לאומי. זו משימה לא פשוטה, ביחס אליה, המשימה שביצעתם היא משחק ילדים".

המסך הגדול שמאחוריו נדלק, על המסך נראה צילום אוויר של ארבעה איים מחוברים ביניהם במערכת גשרים. "זו קבוצת איים בקריביים, שהוקם בהם מתחם נופש ובילוי. הם כוללים בתי מלון מפוארים מסעדות ומרכזי הימורים ענקי, באיים הללו יש את כל העונג שהעולם שלנו יכול להציע. בתי מלון מפוארים מכדי שתוכלו לדמיין, המסעדות הטובות ביותר, חיי תענוגות מושלמים. האיים האלה הם שילוב של המקומות הטובים ביותר בעולם, ניתן להבין זאת מהשמות שניתנו להם. אחד האיים מכונה 'לאס ואגס', השני מכונה 'מונקו' והשלישי 'אבו דאבי'. כשהמקום נבנה, סוכנויות הביון לא עקבו אחרי הנעשה בו ולא הקדישו לו מחשבה. מבחינתם זה היה עוד מקום נופש, עד הרגע שגילינו במקרה מי הבעלים של כל זה". עכשיו נראתה על המסך דמות של גבר שחום מעט, בעל שיער מאפיר עיני פלדה,

לבוש בחליפה יוקרתית. "זהו אדוארדו סאנצ'ז מיליארדר דרום אמריקאי, אחד מסוחר הנשק הגדולים של כל הזמנים. איל נפט ופושע שאחראי לכל חומר אסור כמעט שנמכר בכל היבשת. הוא היה מבוקש במשך שנים על ידי כל סוכנויות החוק בעולם, לפי המידע הידוע הוא מת כבר לפני כמה שנים. סוכן שעקב אחרי מצלמות האבטחה של אחת המלונות באיים, גילה במקרה את התמונה הזאת." על המסך נראה לובי מלון מפואר, מספר אנשים שוטטו בו, ואז נראה האיש חוצה את הלובי מלווה במספר מאבטחים.

ניקולס לא הבין ושאל "מה הבעיה? כמה מסוקים של 'אריות הים' שולפים אותו ומביאים אותו לכאן?".

שארל הסביר "אדוארדו הוא לא אחד שעושה טעויות, במשך שנים הוא הסתתר בהצלחה. במבט שלנו זה נחשב כאילו הוא חשף את עצמו בכוונה. והחשיפה הזאת הדליקה אצלנו נורות אדומות מהבהבות. הוא יודע שהוא מול החופים שלנו ושנחנו יכולים לקטוף אותו משם בקלות, למה הוא לא חושש? הברדיקה שלנו העלתה את הדבר הזה." על המסך נראה אחד מהאיים מקרוב. בניגוד לאיים האחרים שהיו עליהם מבנים מפוארים, האי הזה היה שטוח ולא מפותח, כמה מבנים ספורים היו פזורים בו. במרכזו הייתה פירמידה מחופה במראות שחורות.

שארל המשיך "באי הזה היה מכתש טבעי עמוק. סאנצ'ז סגר וכיסה אותו בשכבות אדירות של בטון ופלדה. הוא בנה שם בסיס תת קרקעי עצום, הפירמידה הזאת שראיתם היא הכניסה אליו. יש שם מערכת שלמה של מנהרות תת קרקעיות. כבישים, מעליות מהירות, מתחמי מגורים, מחסני ציוד ואספקה ענקיים ומכלי דלק. יש לו שם צבא קטן של יותר מאלפיים לוחמים, כל חלאות העולם נמצאות אצלו, טרוריסטים, שכירי חרב, פסיכופטים, מטורפים. כל פושע מבוקש, יכול למצוא אצלו מחסה. בתחתית המתחם נמצאת תעודת הביטוח של סאנצ'ז. גילינו שיש לו שנים עשרה טילים בעלי ראש קרב גרעיני. האיש הוא ידיד קרוב של הנשיא הרוסי, ששמח להציב איום מול החופים שלנו. הטיילים מאוכסנים מתחת לאדמה בעומק בלתי ידוע, מוגנים מתחת שכבות של בטון ופלדה. הבסיס

התת קרקעי הזה, בלתי חדיר, אנחנו אפילו לא יכולים לצלם אותו, אנחנו לא יודעים עליו דבר. אין לנו אמצעי לנטרל את הדבר הזה, ואנחנו לא יכולים להרשות שדבר כזה יהיה מול החופים שלנו. בנוסף יש לנו מידע שהוא מתכנן פיגועי ראויה, יש לו קשרים ענפים בצבא, בצי ובסוכנויות הביון. ברגע שננחית אצלו כוחות, הוא ישלח את הטילים לערים הגדולות שלנו. המשימה שלכם היא אחת, לנטרל את הטילים. ברגע שתנטרלו אותם, עליכם לשגר הודעה. תוך שלוש שעות לכל היותר כוחות מיוחדים ינחתו על האיים וישתלטו עליהם. כל אחד מכם יקבל קוד אישי שרק הוא יכול להפעיל, ובמידת הצורך להודיע על ביטול”.

חזיון אימה

“איזה מידע יש לנו?”. שאל שון.

שארל השיב “על המתחם התת קרקעי אין לנו שום מידע, באיים האחרים המידע סטנדרטי, לא משהו שמאוד יעזור לכם. אולי דבר אחד, זה חואן ראש מערך האבטחה של האיים”. על המסך נראה גבר בעל פנים שחומות ותווי פנים דרום אמריקאים טיפוסיים.

ניקולס אמר “לזה שאתה שולח אותנו למשימה כמעט בלי מידע מודיעיני ובלי שום גיבוי כבר התרגלתי, אבל בלי נשק? בלי אמצעים? אתה מצפה שאני אגנוב מהמאבטח של הקזינו את האקדח האישי שלו?”.

שארל השיב “למשימה הזאת נצייד אתכם בנשק מתקדם. בואו איתי”.

הם קמו ממקומם וצעדו אחרי שארל לאגף אחר בבניין. באולם אליו נכנסו היו עשר וויטרינות מלבניות שנראו כמו אקווריומים. הזכוכית שלהן משוריינת, בכל אחת מהן היה גליל אלומיניום קצר מוכסף, שהיה מונח על גבי כן.

שארל הסבר "מה שאומר לכם עכשיו יישמע לכם כמו מדע בדיוני. אבל אתם כבר התרגלתם. הגלילים הנחמדים האלה הם כלי נשק שמשגר קרניים הרסניות כמו קרני לייזר, שמכלות כל מה שבדרכן עד טווח של קילומטר. זה נשק נוראי, תחשבו על טרוריסט שהנשק הזה יגיע לידי, יוכל לכוון את הקרן הזאת לנשיא, לא ניתן לעצור אותו. זה פיתוח ישן יחסית, אך נמנענו מלייצר אותו עד שמצאנו את הדרך להבטיח שהוא לא ייפול לידיים הלא נכונות. אופן ההפעלה היחיד של הכלי ההרסני הזה הוא על ידי גלי המוח של סוכני חיי לילה. כל גליל כזה מותאם אישית לסוכן, והוא היחיד בעולם שיכול להפעיל אותו. הוא מקבל תשדורת מהמוח כמו טביעת אצבע".

שון וניקולס התיישבו על כורסאות, טכנאי הצמיד לראשם מספר אלקטרודות. זמן קצר לאחר מכן עבר רטט בשני גלילים, ולאורכם נדלק קו ירקרק זוהר. שארל בינתיים המשיך לדבר "קבלת הנשק הזה מצריכה המון אישורים של נושאי תפקידים בכירים וגם של הנשיא עצמו. מקבלים אותו למשימה ספציפית ומחזירים אותו אחריה. האנרגיה של הגליל היא מבטריות מיוחדות. למשימה הזאת כל אחד ממכם יקבל שלש כאלו. צריכת האנרגיה היא לפי עובי הקרן, ככל שהקרן עבה יותר היא צורכת יותר אנרגיה".

הטכנאי הסיר את האלקטרודות, מכסי הזכוכית התרוממו. כל אחד מהם נטל את הגליל שלו. לא היה על הגלילים דבר, חוץ מלחצן עגול, הם נראו כגלילי אלומיניום תמימים. הטכנאי הורה להם כיצד לשלוט ולווסת בקרן ההשמדה. לאחר כשעה של תרגול על הגליל, שבה הם חוררו וחתכו עצמים שונים, הם היו מוכנים.

+

השליטה בכלי העוצמתי, הכניסה את שון וניקולס לתחושת אופוריה גבוהה וזיחיות. כך הם נכנסו למשרד של שארל. שארל הביט בהם בהסתייגות לאחר שהתיישבו הוא אמר "לפני שאתם יוצאים לדרך, אתם חייבים לצפות בדבר נוסף".

הוא הושיט להם אוזניות לחץ על השלט שהיה מונח על שולחנו. המסך

שמאחוריו נדלק. ניקולאס ושון הביטו במסך בעיניים קרועות לרווחה, זה היה מחזה אימים, שהיה נראה כמו סט צילומים הישר מתוך עמקי השאול. האנשים שנראו בסרטון היו כחושים מרעב ופצועים, ועברו עינויים במכשירים שכנראה נלקחו מארכיוני האינקוויזיציה הספרדית. פניהם היו נפוחות מחבלות, לא ניתן היה לזהות אותם, שון הניח שאפילו הוריהם לא היו מזהים אותם. הצרחות שעלו מהאוזניות, היו נוראיות והחרישו את אוזניהם. הצילומים היו בתקריב, אפילו להם כבוגרי קרבות, זה היה קשה לצפייה, הם לא האמינו שזה אמתי. הסוהרים הסדיסטיים שהפעילו את מכשירי העינוי היו רעולי פנים, אחד מהם נופף לעבר המצלמה. המראה העביר בהם פלצות, הם הבינו שזו לא הקרנה ישנה, אלא זה בשידור ישיר. שארל שישב בגבו למסך הביט עליהם כל העת, מוודא שהם לא מסיטים מבט. ההקרנה המזויעה הסתיימה, ניקולאס ושון היו המומים.

שארל אמר "זה גורלם של אלו שלא עמדו בכללים, יתכן שזה גם יהיה הגורל שלכם. עכשיו שאתם מודעים לסיכון שאתם לוקחים על עצמכם, אם מישהו רוצה לפרוש שיעשה את זה עכשיו".

במשרד הייתה שתיקה. ניקולאס ושון היו חיוורים ושתו מים. הם היו צריכים מעט זמן להתאושש ולחזור לעצמם. תחושת האופוריה בה היו נתונים התפוגגה לחלוטין.

שארל אמר "עכשיו שהכול ברור אתם מוכנים לצאת לדרך". הם יצאו מהמשרד ונכנסו לרכב של שארל. שארל היה הנהג הוא נסע בכבישי המחנה ועצר ליד פתחו של האנגר מבודד. כשנכנסו להאנגר הם החניקו קריאת הפתעה, מולם עמדה שורת אנשים, חלקם מוכרים. היו שם אביו של ניקולאס ואביו של שון, סנדרה אשתו של ניקולאס ורוו אשתו של שון. במרכז השורה ישב הנשיא. בידו שתי תיקיות משרדיות. שון וניקולאס נעמדו מול הנשיא ביראת כבוד והצדיעו לו.

הנשיא אמר "שון וניקולאס, ברכות להצטרפותכם ליחידה הכי מיוחדת שיש לנו. ניתנו לכם יכולות מופלאות ויוצאות דופן, ומצד שני הבהירו לכם את הכללים ואת ההגבלות המיוחדות שיש לסוכנים ביחידה הזאת. כמו

גם את ההשלכות ואת הסיכונים האישיים שיש בהצטרפות ליחידה זו. ואני מוסיף שכגודל הסיכון, כך גודל מה שהמדינה תתגמל את הסוכנים שיעמדו בדרישות”.

הנשיא עצר את דבריו. ניקולאס ושון הקשיבו בהתרגשות לתדרוך מהנשיא. העוזר של הנשיא נטל ממנו את התיקיות והגיש אותן לניקולאס ושון. הם עברו שוב על ההוראות ולאחר מספר דקות חתמו כל אחד על דף ההוראות שלו ואז הגישו את התיקיות לנשיא.

הנשיא לקח את התיקיות לחץ את ידם ואמר “אני רוצה להוסיף משהו, אתם יוצאים למשימה לא פשוטה. תזכרו היטב, ואני עומד באופן מלא אחרי מה שאומר עכשיו. יהיה מה שיהיה, אני אחראי שתחזרו בשלום ולא יאונה לכם כל רע, תסמכו עלי”.

הוא קם ממקומו. שון וניקולאס הזדקפו והצדיעו לו. הם נשארו בתנוחה זו, עד שהנשיא עזב את ההאנגר עם המאבטחים שלו.

איי לילה

יומיים לאחר מכן ישבו שון ונקולס במטוס מנהלים קטן. במטוס היו שלושים מושבים מרווחים בסך הכול. הוא היה מפואר ויפה והיה שייך לחברת התעופה המקומית של האיים. הם ישבו במושבים מרוחקים ולא הפגינו שום קשר בניהם.

ניקולס פתח עיתון ואמר בשקט "כמה זמן אתה מהמר עד שנחזור?. אני מהמר על יומיים".

הלחישה נקלטה באוזנו הרגישה של שון שישב ארבע שורות לפניו. "הגזמת, לדעתי לא פחות משבוע". המטוס החל להנמיך שון אמר "כדאי שתתכונן יש לנו הזדמנות יחידה לצילום אוויר של המתחם השמור". המטוס חלף מעל האי השטוח, השנים הפנו ביחד את מבטם למטה.

שון אמר "קלטת את החלל?"

ניקולאס השיב "אוהו, יש שם משהו באמת רציני, לא הספקתי לראות הרבה. אבל יש חלל ענקי מתחת לאדמה".

המטוס נחת ועצר ליד שדה תעופה קטן. היו עוד מספר טיסות שנחתו במקביל, הטרמינל המפואר היה יחסית סואן. הם עמדו בתור לבדיקת דרכונים. ניקולאס היה הראשון שון חיכה מאחוריו, כעשרים איש הפרידו ביניהם. מאחורי עמדת הבידוק עמדו ארבעה מאבטחים שחבשו משקפי שמש אטומות שהסתירו את עיניהם. לא מניקולאס. "שון, המאבטחים כולם מביטים בי והם חמושים, זה לא מוצא חן בעיני, אני חושב שמכתרים אותי".

שון סקר את הסביבה בבהילות "אני רואה את המזוודה שלך על המסוע. יש סיכוי טוב שהיא תגיע אליך לפני שיעצרו אותך".

"זו היתה טעות לשלוח את הגלילים במזוודות". אמר ניקולאס.

שון היה מרוכז במצב של ניקולאס, הוא הבחין במעגל המאבטחים שהקיף אותו עצמו, רק לאחר שהרגיש בעורפו מגע פלדה צונן של קנה עגול. השנים הובלו לחדר חקירות צדדי, והמתינו במשך שעות שיבואו לחקור אותם.

"שנתעופף מכאן?" שאל שון, "עם היכולות שלנו זה יהיה קל".

ניקולאס התנגד "בינתיים לא כדאי שנחשוף את היכולות שלנו, ונשרוף את עצמנו. גם אף פעם לא תדע מה מחכה לך בחוץ ואיך תצא מהאי הזה".

לאחר שעות המתנה נכנס מישהו, פניו היו מוכרות. זה היה חואן, ראש מערך האבטחה באיי הנופש. הוא התיישב מולם כשעל פניו ארשת בטוחה ואמר "שון וניקולס, סוכנים מיוחדים נעים לפגוש בכם. אני איש מאוד עסוק ובכל אופן באתי במיוחד כדי לשמוע ממכם באופן אישי למה באתם לכאן".

השנים עטו על פניהם ארשת סתמית. שון אמר "אני לא יודע על מה אתה מדבר, באיזה זכות אתה עוצר אותי בכלל?".

ניקולאס אמר "אין לנו שום קשר, אני לא מכיר אותך ולא יודע מי זה. אני תייר אוסטרלי. השם שלי הוא לא שון ולא ניקולאס".

חואן צחק קלות ואמר "שון וניקולאס, בוגרי יחידת 'אריות הים', ולאחר מכן סוכני שטח מצטיינים של סוכנויות הביון המרכזיות, העבר שלכם מרשים. לא מתאים לסוכנים כמוכם השטויות האלה, עבורכם זה נמוך מאוד".

תוך כדי שדיבר התקרבו אליהם מאחור שני מאבטחים ולפני שהבינו הצמידו להם כמו רצועה לצוואר ונעלו אותה. חואן אמר "בכל רצועה כזאת יש כמה גרמים של חומר נפץ, אם תנסו להתחכם או לברוח, אנחנו לא נהסס להפעיל אותן". חלון האפשרויות שלהם להימלט נסגר. "אני מתאר לעצמי שאתם מאומנים לעמוד במצבי לחץ. אבל לי יש את כל הזמן שבעולם. אני יחכה בסבלנות עד שתאמרו לי למה אתם כאן?".

השניים הובלו לחדרים נפרדים בעומק האדמה, הם נאזקו באדיקות בידיהם ורגליהם ונעצלו מאחורי דלת פלדה. שון שכב על הרצפה וסקר את המקום. התאורה היתה דלה נורה צהובה הטילה אור צהבהב, רצפת הבטון היתה מחוספסת, בלטו ממנה גבשושיות שהכאיבו לו, התקרה היתה מנומרת בכתמי רטיבות, באוויר עמד ריח שחב כבד כמעט ארסי. צינור של מיזוג אוויר פלט חום בלתי נסבל. גרונו ניחר מצמא, הוא צעק וביקש מים. לאחר כמה דקות נכנסו לתאו שני סוהרים. הם החלו לבעוט בכל חלקי גופו. הוא היה חסר ישע, גופו התגלגל על רצפת הבטון מצד לצד ללא שליטה. שון גנח מטושטש מכאב ורעב, והתענה בשאלה איך חשפו אותם מיד בשדה, ללא ספק מישוהו הסגיר אותם. הטריף אותו המשפט של חואן, שחזר כמעט מילה במילה על מה שאמר שארל, האם שארל הוא הבוגד שהסגיר אותם?.

הימים הבאים עברו עליהם מתוך רעב מכות ועינויים, הימים נראו ללא סוף הם איבדו את תחושת הזמן, לא היה להם מושג אם יום או לילה, הם קבלו מעט אוכל טפל בכל יום וכוס מים.

+

באחד הימים נכנסו לתאו של שון שני סוהרים שהובילו אותו לחדר לא מוכר. הוא הושב על כיסא כשהוא אנוק, החדר היה ממוזג ומראהו היה סביר. הוא שאל את עצמו מה הולך לקרות, הוא בהחלט פחד. לאחר כמה דקות

הוכנס לשם ניקולס והושב על כיסא לידו. הוא היה נראה זוועה, שון הניח שגם הוא נראה ככה. הם החליפו מבטים. חואן נכנס לחדר מחויך, ניכר שהוא מאוד מרוצה. על הקיר מולם היו כמה מסכים גדולים שחורים. המסך המרכזי גדלק מולם, הוא הקרין את שידורי הסי אן אן. הקריין הבולט של הרשת, היה באמצע דיווח דרמטי על שרשרת פיגועי תופת ברחבי ארצות הברית, התמונות הראו עשן עולה מהבית הלבן, בהמשך גדלקו גם שאר המסכים. כל מסך הקרין רשת תקשורת אחרת. כל ערוצי התקשורת הגדולים בעולם דיווחו על פגיעה משמעותית בבית הלבן ועל פיגועים קשים בכל רחבי ארצות הברית. התמונות היו קשות. הם ידעו שמה שראו לא מבוים והדיווחים אמתיים.

לאחר כמה דקות של צפייה אמר חואן "עכשיו יש לי משהו מיוחד בשבילכם". הוא לחץ על השלט. על המסך נראה מבנה מוכר, המבנה המרכזי במתחם של 'חיי לילה'. הצילום היה מאחת ממצלמות האבטחה במקום. לאחר מכן עבר הצילום למצלמת אבטחה אחרת שהראתה חניון מלא. הם לא היו צריכים יותר משברירי שניות כדי להבין מה הוא רוצה שהם יראו. המכוניות של רוז וסנדרה חנו שם. הם הבינו מה הולך לקרות. עכשיו הצילום חזר להראות את המבנה מבחוץ.

שון התחיל להתפתל על כסאו וצעק "רוז תצאי משם". האזיקים שעל ידיו קרקשו בפראות. "רוווווו".

חואן גיחך ואמר "תצעק יותר חזק, אולי היא תשמע אותך".

שון זינק ממקומו ונעמד עם הכיסא, מאבטח ניגש אליו. שון סחרר את גופו ופגע בו בעצמה ברגלי הכיסא. ההוא נאנק וקרס. שון ניצל את ההפתעה, תוך שהוא מבצע תרגילי אקרובטיקה ופיתולי גוף הוא פגע בעוד שני מאבטחים. הוא חתר לעבר חואן. מכת חשמל מהאזיק בצווארו הקפיצה את גופו של שון ושתקה אותו, הוא קרס על הארץ ללא תנועה. הוא הביט בעיניים קרועות במסך, כמה שניות לאחר מכן, פגע בבניין מטח ארטילרי. המצלמה נרתעה מעט מהדף הפיצוצים העזים והתמונות על המסך קפצו למספר רגעים. המטח הארוך התמשך במשך כמה דקות, הוא כתש את

הבניין ושיטח אותו וכשהסתיים נותרו מהבניין רק עיי חורבות. שון וניקולס הביטו חיוורים בזוועה, ליבם הלם בפראות. עכשיו נראו על המסך תמונות ממצלמה אחרת שהייתה ממוקמת בגובה רב. כל המבנים במתחם היו הרוסים. בהמשך הגיעו כוחות הצלה שחיפשו בין ההריסות. השניים הביטו בציפייה מתוחה. לבסוף הוציאו משם אלונקות עטופות שהוכנסו לאמבולנסים. לא נראה שהיו ניצולים מההתקפה האכזרית.

זדכים נפרזת

שני מאבטחים נגשו אל שון ששכב על הרצפה הרימו אותו בגסות והניחו אותו על הכיסא. דלת החדר נפתחה, חואן ושאר המאבטחים שהיו שם נרתעו ועמדו בדריכות. הנכנס היה אדוארדו. נדף ממנו ריח בושם יקר, הוא היה מסורק בקפידה והיה לבוש חליפה יוקרתית. הוא הביט בשניים מלמעלה ואמר "הבוסים שלכם חשבו שהם ישלחו אלי סוכנים לזרוע טרור וזה יעבור ללא תגובה מצדי, הם טעו בגדול. הבסיס שלכם הושמד, כל המידע שהיה בו אבד, אף אחד לא יודע שאתם כאן. אנשים שלי שמוצבים בבסיס תותחנים לא רחוק, עשו את העבודה. היה חשוב שתראו מה אני יכול לעשות, שתהיו בטוחים שאתם נמצאים בצד הנכון".

אדוארדו סקר לרגע את החדר, הנד ראש קל שלו כל הנוכחים יצאו החוצה, רק חואן נשאר. הוא התקרב לניקולאס ושון ונעץ בהם מבט קשות, האיש עוצמתי ללא ספק, חשב שון.

הוא אמר "תבינו אני לא באמת צריך אתכם, יש לי שתולים בכירים פי כמה מכם. הייתי מחסל אתכם מזמן, אבל אתם אינטליגנטיים, נאים,

מרשימים, מוכשרים וכריזמטיים, כל מה שהייתי רוצה שיהיה בבנים שלי אילו היו לי בנים. בניגוד לשאר האנשים שלי פה, שהם חלאת אדם. מצאתם חן בעיני. אני מעוניין בכם, בתור החתנים שלי, שיירשו את מקומי. אם תעברו צד ותהיו מעוניינים, יהיה לכם כל מה שתוכלו לדמיין. תחשבו על זה יש לכם את הזמן". הוא סיים ויצא מהחדר בחטף.

השנים הוחזרו לחדרי המרתף שלהם. ניקולס היה כעוס ומתוסכל, הועם פעפע בו בעוצמה, הם נשלחו למשימה אבודה מראש, בלי מידע ובלי גיבוי. הם הופקרו. ועכשיו סנדרה נהרגה. ההבטחות היומרביות של הנשיא התפצחו אחת אחת על סלעי המציאות. אפילו על הבית שלו עצמו הוא לא יכול להגן. המחשבות הטריפו אותו במשך שעות עד שהוא הרגיש שהוא לא יכול יותר לעמוד בזה. הוא דפק על דלת התא.

שון שכב על הרצפה בתאו שקוע באבל כבד. הוא שמע דלת תא נפתחת בהמשך המסדרון ואז את פסיעותיו המוכרות של ניקולאס, לרגע משהו הטריד אותו, ואז הוא הבין ניקולאס מהלך כרגיל הוא לא אזוק, הוא כנראה נשבר ונכנע. הוא פתח את פיו הוא רצה לקרוא לו שיעצור שיחזיק מעמד, בעיטה בבטנו סחטה את האויר מראותיו ובלמה את הקריאה. הוא ניסה שוב לקרוא, במקום קריאה יצא מפיו רק חרחור. ברד בעיטות בכל חלקי גופו המם אותו, הוא התפתל על הרצפה כאוב ומיוסר, הוא לא היה יכול להגן על עצמו. הסוהרים יצאו מהתא.

שון היה מעורפל וגנח מסבל וכאב, היו אלה רגעים קשים של בדידות נוראה, האבל הנורא על רוז אין לו לאן לחזור, הוא ננטש, המשלחים שלו לא יכולים לעזור לו, ועכשיו הבגידה של ניקולאס, הוא נשאר לבד. עוצמת הבדידות פגעה בו בעומקים שהוא לא הכיר. הוא בכה כמו שלא בכה מאז שהיה ילד, הדמעות זלגו מעיניו בחופשיות וטפטפו על רצפת הבטון הנוקשה, ידיו היו קשורות הוא לא יכול היה לנגב אותן. ופתאום הוא חש כאילו מישוהו גוחן לידו ומנגב לו את הדמעות. הוא פקח את עיניו החדר היה ריק. הוא פחד שהוא מתחיל לאבד את שפיותו.

♦

אותו מבנה כמה קומות למעלה. ניקולאס עמד במשרד מפואר, מולו ישב אדוארדו חמור סבר. "בקשת לפגוש אותי". אמר.

"החלטתי לקבל את ההצעה שלך". אמר ניקולאס.

"אני צריך לוודא את זה" אמר אדוארדו בקור "תן לי את המידע הכי רגיש שיש לך".

ניקולאס הובל לחדר צדדי, על השלחן המתין לו מחשב נייד. כשהתיישב מול המחשב הוא היסס לרגע קל, ואז החל להקליד נתונים במהירות מסחררת. תוך כדי שכתב, הנתונים שהזין הועברו הלאה ונבדקו. הם אימתו את המידע. לאחר רבע שעה הוא כבר הקליד כמות עצומה אדירה של מידע. אחד המאבטחים שעמד מאחוריו אמר "הבוס רוצה לראות אותך".

ניקולאס קם וחזר למשרד של אדוארדו, עכשיו סבר פניו היה מרוכך הוא היה מרוצה ואמר "הפתעת אותנו במידע שהבאת. בינתיים זה מספיק, לשאר המידע יהיה זמן. התקבלת ואני סומך עליך לגמרי, תנוח ותתאושש וכשתהיה מוכן תודיע לי. אערוך לך סיור באי המאובטח".

האזיק שהיה מוצמד לצווארו של ניקולאס הוסר. איש שירות הוביל אותו לסוויטה מפוארת ויוקרתית בעיצוב ים תיכוני. מהחלונות המקומרים נשקפו מרחבים כחולים של ים רוגע. ספר מיוחד סיפר אותו הוא התגלה והתקלת. לאחר שאכל ארוחה טובה, הוא הלך לישון במטה נוחה ומפנקת.

שעתיים הספיקו לו. הוא פגש את אדוארדו בלובי הכניסה שאמר בהערכה "אחרי כל מה שעברת, כבר התאוששת?, אתה איש חזק, אני משוכנע שאמנדה הבת שלי תתאים לך".

האיש הקשוח היה נראה מרוצה ומעט נרגש, הוא לחץ את ידו של ניקולאס בכח. ניקולאס אהב את הגישה הישירה של האיש שהחמיא לו בלי עכבות.

מחוץ ללובי חיכתה להם לימוזינה משורינת, מספר רכבי מרצדס בעלי חלונות כהים חנו מלפניה ולאחריה. בסוף היה רכב משוריין כמו של חברת ברינקס. דלתו האחורית הייתה פתוחה לרווחה. שון הוצא מהבנין מיציאה

צדדית אזוק כשראשו מכוסה בכיסוי שחור אטום, והובל על ידי חיילים חמושים בקסדות ואפודי מגן. הם הכניסו את שון לרכב המשוריין אזקו אותו לדופן הרכב והתיישבו מולו בנשק דרוך. אדוארדו נכנס ללימוזינה והזמין את ניקולאס לשבת לידו, השיירה יצאה לדרך.

לאחר כמה דקות הם חצו את הגשר לכיוון האי המאובטח. ניקולאס זיהה את אמצעי האבטחה המתוחכמים הסמויים שהגנו על הגשר. נחשול זעם אדיר שוב הציף אותו. הוא ידע שהם לעולם לא היו יכולים לחצות את הגשר הזה. הם נשלחו לבצע משימה בלתי אפשרית לביצוע, משימה שנועדה לכישלון.

השיירה נסעה ללא הפרעה, כל השערים היו פתוחים עוד לפני שהגיעה אליהם. היא התקדמה היישר לעבר פירמידה גבוהה מחופה במראות שחורות. השערים נפתחו לפנייהם באופן אוטומטי. בפירמידה הם נסעו בתוך מעבר בטון. לאחר כמה מטרים הייתה ירידה ישרה ותלולה למטה. הירידה התלולה הסתיימה במעבר תת קרקעי גדול שפנה לימין ולשמאל. ניקולאס העריך את גובהו בכשמונה מטרים. המעבר היה מעוגל, תחתיתו היה כביש, רחב מספיק לנסיעה של שתי משאיות קטנות שיכלו לנסוע זו מול זו במקביל. השיירה פנתה לשמאל ונעצרה. אדוארדו וניקולאס יצאו מהרכב והלכו רגלית לצידה הימני של המערה. חלק זה של המערה לא היה ארוך, כחמישים מטר מהם התנשאו לכל גובה המעבר דלתות פלדה וסגרו את המעבר. אדוארדו הקיש מספר הקשות על מכשיר סלולרי, הדלתות נעו ונפתחו לשני הכיוונים. החלל שנפער בין הדלתות, חשף לעיניו המשתאות של ניקולאס עשרות מכלי בטון גבוהים שנצבו בשורות מסודרות.

"דלק" אמר אדוארדו בגאווה "אני מוכן לכל תרחיש, יש לי כאן דלק לחמישים שנה. בהמשך יש גם מחסני מזון ענקיים".

ניקולאס פחות התלהב ואמר "אם יפגעו במכלים זה יסכן את כל הבסיס שלך".

אדוארדו אמר "הקומה הזאת יושבת על שכבת בטון עבה, גם אם כל

הדלק יתפוצץ, לא יקרה כלום לבסיס למטה. את העובי של הדלתות האלה אתה רואה בעצמך. הן לא תפתחנה בלי הוראה של הפיקוד המרכזי, ובנוסף יש גם נעילה של בריחים שנפתחים באופן ידני”.

הם החלו לחזור לרכב. ניקולאס הבחין בפתחי חרום עגולים בתקרת המעבר. אדוארדו צחק “אתה לא מחמיץ כלום, איש ביון תמיד מחפש פרצות באבטחה. הפתחים האלה סגורים במכסי פלדה נעולים אוטומטית, יש שם סולמות מתקפלים שבשעת חרום ירדו למטה. גם הם לא ייפתחו בלי אישור של הפיקוד המרכזי”.

השיירה המשיכה בדרכה. המעבר התת קרקעי התעכל לימין והתעגל בעיגול רחב, הם נעצרו במקום שהמעבר התפצל לכמה פתחים קטנים יותר. שוב הם יצאו מהרכב והתקדמו רגלית לעבר אחד הפתחים. הפתח היה רחב וגבוה והסתיים בכבש קצר שהוביל לפיר אפל. אדוארדו שוב הקיש על הסלולרי שלו, והפיר הואר באחת. ניקולאס הביט למטה נדהם, הוא העריך את קוטרו של הפיר בכעשרים מטר ואת עומקו בכפול מזה. הוא ספר שמונה פתחים שהקיפו אותו מסביב, קירות הפיר היו ישרים וזקופים עד למטה, באמצע גובהו הייתה עוד סדרת פתחים. שרשראות פלדה אימתניות השתלשלו עד למטה. אדוארדו שוב הקיש על הסלולרי שלו, רחש מנועים נשמע מיד, שמונה משטחים מלבניים גדולים התנתקו מתחתית הפיר, החלו לנוע במהירות כלפי מעלה, עד שנעצרו כל אחד לפני אחד הפתחים. אחד מהם נעצר בפתח מולם. בכל פינה של המשטח הייתה שרשרת חישוקי פלדה שחברו את המעלית למנוף ההרמה.

אדוארדו אמר “אלו מעליות מהירות, כל אחת מהן יכולה לשאת משאית מלאה לוחמים או ציוד למעלה. במקרה של התקפה המעליות תעלנה במהירות משאיות של לוחמים”.

מסביב הייתה דממה. “שקט כאן” אמר ניקולאס “ציפיתי ליותר תנועה”.

אדוארדו הסביר “הבסיס כאן מתחת לאדמה מאכלס יותר מאלפיים לוחמים, כשאני מגיע כולם סגורים באגפים שלהם, אני לא סומך עליהם”. הוא הבחין

במבטי התמיהה של ניקולאס והוסיף "ישנו מספר קטן של אנשים שאני סומך עליהם, רק כמה עשרות. הם שולטים בעמדות הפיקוד שחולשות על כל המערכות כאן. ועוד מספר מצומצם יותר של אנשים בודדים שנאמנים לי ואני סומך עליהם בעיניים עצומות, הם נמצאים בחדר שליטה מרכזי שחולש על הכול, שמכונה כאן 'הבועה' זה חדר שליטה מאובטח שאף אחד לא יוכל להיכנס לשם. בוא ואראה לך".

הוא הסתובב לחזור ללימוזינה שלו ופקד "תורידו את העציר לתא שלו".

הרכב הממוגן שבו ישב שון התקדם ועלה על משטח המעלית. המעלית ירדה והרכב נעלם מעיניהם. היא עצרה מול מפלס הפתחים האמצעי.

אדוארדו וניקולס חזרו ללימוזינה, הסיור המשיך. גובה המעבר בחלק הזה היה נמוך יותר, והיה משופע בשיפוע מתון והקיף את הפיר בעיגול רחב. הסיור ערך שעות, בסופו הציג אדוארדו את בסיס הטילים הפרטי שלו, הוא הנהה להפגין את היכולות שלו מול הסוכן הבכיר של המעצמה הגדולה החזקה בעולם.

ההתפעלות של ניקולאס הייתה כנה, הוא ידע שהמקום בלתי חדיר. הוא לחץ את ידו של אדוארדו ואמר "אני רגוע לחלוטין, לא ראיתי מקום מוגן כל כך. אבל יש דבר אחד שלגביו אני לא רגוע, השותף שלי לשעבר. האיש הזה מסוכן, תהרוג אותו".

אדוארדו גיחך "מה איש אחד יכול לעולל. הוא, תראה לו איך שומרים על השותף שלו".

חואן הוביל את ניקולאס במדרגות שרות, שתי קומות מתחת לאגף השליטה. הם נעצרו מול דלת פלדה שבצדה קודנית. חואן הקיש עליה והדלת נפתחה. לפנייהם השתרע מסדרון ארוך ורחב שמשני צדיו דלתות. חואן אמר "האגף הזה מאכלס יותר ממאתים אנשים חמושים".

הם הלכו בסבך מסדרונות בסופם הייתה דלת פלדה נוספת. חואן אמר "הדלת הזאת לא תפתח בלי אישור של חדר הפיקוד המרכזי. אם היא בכל

אופן תיפתח תופעל מערכת אזעקה, וכל הבסיס יוזעק לכאן”.

הוא הקיש קוד גישה והמתין חצי דקה. הדלת נעה ונפתחה. מולם נראה מסדרון צר יחסית שחדרים משני צדיו. בסוף המסדרון היה כמו לובי מרווח, על כורסאות שמסביב ישבו כעשרה חמושים. “אלו לוחמי עילית שיושבים כאן במשמרות, עשרים וארבעה שעות”.

מבטו של ניקולאס היה נעוץ במסך גדול שניצב על הקיר בסוף הלובי. במסך נראה תא לא גדול במרכזו היה מושב כמו של רופא שיניים עליו ישב אדם שעל ראשו כיסוי דמוי קסדה אטומה, זרועות מתכתיות הצמידו את ידיו לידיות המושב. שתי זרועות נוספות הצמידו את רגליו.

חואן קטע את השתיקה “הוא בבידוד מלא בלי רעשי רקע, שקט מוחלט. הסדים שמרתקים אותו נתמכים על ידי זרועות פלדה שמפעילות משקל של כמה טונות. אין שום אפשרות לפתוח אותם מבפנים. הוא לא יכול להזיז את האברים שלו אפילו מילימטר”.

הם התקרבו לדלת פלדה שעמדה בצד המסך. חואן אמר “גם הדלת הזאת לא תפתח בלי אישור של חדר הפיקוד המרכזי. במידה והיא תפתח ללא אישור, תופעלנה כל האזעקות במתחם כמו של פלישת כוחות מבחוק”.

ליד הדלת היתה דלת נוספת ומסך כבוי. “התא הזה היה מיועד עבור השותף שלו”.

ניקולאס הביט לזמן מה בחברו לשעבר, ושמה על הבחירה שלו.

בעת שיצאו סיכם חואן “השותף שלך אזוק בסדי פלדה, בכל רגע נתון הוא מצולם. התא נעול בדלת שיכולה להיפתח רק על ידי חדר הפיקוד המרכזי. מעבר לדלת הוא יצטרך לעבור עשרים חמושים, ואז לפתוח דלת נוספת שגם היא צריכה אישור חיצוני. ואז לעבור באגף שמאכלס על ידי מאתיים אנשים נוספים, שגם דרכם הוא יצטרך לעבור”.

“עכשיו אתה רגוע?” שאל אדוארדו ששמע את סופו של הסיכום.

ניקולאס ענה “לא לגמרי, אני עדיין מעדיף שתהרוג אותו. אין לך למה

להשאיר אותו בחיים, אני מכיר אותו הוא עקשן הוא לא ייכנע לעולם”.

אדוארדו לא אהב את התשובה “אתה מאכזב אותי. אני מתחיל לתהות אם אתה פרנואיד, אתה נשמע כמו זקנה מפוחדת. בתנוחה שהוא יושב, בעוד זמן לא רב הגוף שלו יתאבן, הוא אפילו לא יוכל לאכול לבד, בלי שיקום”.

ניקולאס שתק הוא לא היה רגוע, למרות שלא עלה בדעתו שום אפשרות הגיונית ששון יכול לצאת משם. הוא רצה שהגליל לא יהיה בהישג יד של שון, השילוב של השניים יהיה הרסני ובלתי ניתן לעצירה. הוא אמר “את המזוודה שלו אני ממליץ להוציא מהאי ולהעביר אותה לאי אחר”.

אדוארדו אמר “אני יקבל את ההמלצה שלך באופן חלקי, נכניס את המזוודה שלו לכספת הפרטית שלי. רק אני יכול להתקרב אליה שלא לדבר על לפתוח אותה. היא בטוחה ברמה כזאת שגם אם טיל שיוט יפגע בה פגיעה ישירה לא יקרה לה כלום”. הוא הראה לניקולאס את סידורי האבטחה של הכספת.

ניקולאס חייך ואמר “עכשיו אני רגוע לגמרי”.

שבועיים לאחר מכן עמדו אדוארדו וניקולאס מול וילה מרהיבה. היא היתה ממוקמת בראשו של צוק תלול שנשק לים. “זה יהיה הבית שלך ושל אמנדה” אמר אדוארדו. הוא הצביע על אופנוע שחנה לפני הווילה והוסיף “וזה מתנה אישית ממני”.

ניקולאס בלע את הרוק. האופנוע הזה היה המילה האחרונה, היה לו מראה חללי, והיה מעוצב בעיצוב שהוא מעולם לא ראה. אדוארדו התקדם ונכנס לווילה כשניקולאס בעקבותיו. “תעשה את הסיור בבית החדש שלך בפרטיות, יש רק דבר אחד שאני רוצה להציג בפניך באופן אישי”. הם ירדו במעלית ארבע קומות. בקומת המרתף בקיר מולם הייתה דלת כספת עגולה וכבדה, פתוחה לרווחה. הכספת עצמה היתה כמו חדר גדול, לאורכה לכל גובהה נצבו מדפי אלומיניום שהוארו באור כחלחל נעים. הכספת הייתה

ריקה.

“אני מקווה שתמלא אותה” אמר אדאורדו “את הדבר הראשון שתניח בה אני רוצה להעניק לך”.

הוא הושיט לניקולאס תיבה מהודרת. ניקולאס פתח אותה נשימותיו התרחבו. התיבה הכילה יהלומים ואבני חן יפהפיות בכל הגוונים. היה להן יופי מרהיב. הוא לחץ את ידו של חמיו לעתיד בכוח. ואמר “אני לא יודע כיצד להודות לך”.

אדוארדו אמר “תיקח בחשבון שההכנות לחתונה תארכנה זמן, יש לי רק שתי בנות, והחתונה הזאת צריכה להיות משהו בלתי נשכח”.

ניקולאס הניח את תיבת היהלומים על אחד המדפים. ואז הצמיד את כף ידו לסורק שהיה בגב הדלת ולאחר מכן הצמיד לשם את עינו. הוא סגר אחריו את הדלת והכספת ננעלה. הוא סייר לבדו בבית החלומות, הבית שאמנדה עיצבה בדיוק לפי הטעם שלו. לבסוף הוא יצא למרפסת נוף שהשקיפה לעבר הים, הים שתחתיו היה כחול וצלול, גלי קצף לבן התנפצו בירכתי הצוק, להקת דולפינים ניתרה בקפיצות מהמים. קריאת התפעלות בלתי נשלטת התמלטה מפיו. הוא חשב שלא יהיה נכון לומר שזו התגשמות כל החלומות שלו, כל זה מעל ומעבר לכל מה שיכל אי פעם לדמיין ולרצות לעצמו.

משחקים אחרים

ניקולאס נכנס לקומת המשרדים שמעל אחד מאולמות הקזינו. אדוארדו וחואן היו שקועים בדיון רציני. אדוארדו הבחין בניקולאס וסימן לו להתקרב. "יש לנו בעיה. יש כאן שחקן במשחקי קלפים שמרוויח מיליונים, ברור לנו שהוא מרמה אבל אנחנו לא מצליחים לעלות עליו בשום אופן. ומצד שני אנחנו גם לא רוצים להפסיד אותו, הוא שחקן כבד".

ניקולאס אמר "אני ארד לאולם המשחקים ואנסה לקלוט משהו".

הוא התיישב על כורסא רחוקה וסרק את השחקן מכף רגל ועד ראש, הוא זיהה מיד קלף מוחבא בשרוול, עיון נוסף גילה כמה קלפים נוספים מוחבאים. ברגע הראשון הוא חשב לשלוף את הקלפים ולהביך אותו, במחשבה שניה הוא החליט לשמור את המידע לעצמו.

לאחר שעקב אחרי השחקן במשך שעות ולמד את הרגלי המשחק שלו, הוא שאל את חואן בקשר "כמה הוא הרוויח כאן בסבב האחרון?".

"עשרה מיליון" נשמעה התשובה.

ניקולאס אמר "תאשר לי הלוואה של עשר מיליון, אני ישחק מולו". חואן לא אהב את הבקשה. אדוארדו אישר מיד.

ניקולאס הצטרף למשחק והתיישב מול השחקן. הצטרפות החתן המיועד של הבוס למשחק משכה תשומת לב. ניקולאס עבר במבטו על הקלפים של כל המשחקים, הוא התמקד בקלפים שהשחקן החביא בבגדיו. לאחר כמה סבבי משחקים ניקולאס בחן את קלפי המתמודדים, בסבב הזה הוא אמור לנצח את כולם, חוץ מאת השחקן שינצח בוודאות בעזרת הקלפים המוחבאים. כצפוי השחקן הימר על סכום גבוה. ניקולאס הרים את ההימור שלו לגובה, השחקן בלע את הפיתיון, הוא שמר על פני פוקר, עשה את עצמו כמתלבט ואז הרים את ההימור שלו. ניקולאס הכפיל את הסכום. השחקן חיבק את זרועותיו מוודא במישוש קל שקלף הניצחון שלו נמצא במקום והרים את גובה ההימור. רגע אחר כך ניקולאס התרכז בקלף שהיה מוחבא בשרוול של השחקן ודחף אותו לאחור. השחקן ניסה לשלוף את הקלף, אך לא הצליח להגיע אליו. הוא החוויר. כל שאר המתמודדים הביטו בו וחיכו שיציג את הקלפים שלו. הוא השתהה מעט ואז הציג את הקלפים שלו, הוא הפסיד את כל ההימור.

ניקולאס חזר לקומת המשרדים אדוארדו היה מאושר וגאה ואמר "חואן כמעט קיבל התקף לב כשיצאת להימור הנועז הזה. כל הכבוד".

"זה שלך" אמר חואן ומסר לניקולאס תיק שחור כבד. בביתו הניח ניקולאס את כף היד על משטח מואר, עינית סרקה את העין שלו. הכספת נפתחה. הוא הניח את התיק בכספת.

ההבנה של הפוטנציאל שיש לו בעסקי ההימורים, הלהיבה את ניקולאס. הרעיון מצא חן בעיניו, הוא יכול לנצל את היכולות שלו במשחקי מזל. הוא התאמן במשך כמה ימים על שאר המשחקים כמו עצירת כדור רולטה בספרה שבחר מראש. הוא שכר אנשים שישחקו עבורו. הוא היה צופה במשחקים מהצד ומורה להם מה לעשות. הוא היה זהיר ושיחק בכל פעם במקום אחר. השיטה שלו הייתה להתביית על מהמר כבד, לעזור לו לנצח בכמה משחקים ובכך לגרום לו לחשוב שזה שעת המזל שלו, ואז כשהימר

את ההימור הכי גדול שלו, הוא הפסיד הכול. כמעט בכל לילה ניקולאס היה מכניס לתוך הכספת תיק כבד גדוש בחבילות של שטרות. בכל פעם שפתח את הכספת הוא היה פותח את התיבה שהביא לו אדוארדו, מתענג על היופי המהמם של אבני החן. מדפי הכספת התמלאו במהירות.

+

שון ישב על המושב שלו ללא כל יכולת תנועה מינימלית. ראשו היה מכוסה בכיסוי מבודד ואטום, הוא לא ראה דבר. במוחו הוא ראה רק עצמים מטושטשים, הוא לא ידע היכן הוא נמצא. הוא ניסה להתרכז כדי לראות בראיה העל חושית שלו, אך לא הצליח. מתוך תסכול הוא אמר לעצמו "היכן אני נמצא?". ופתאום הוא ראה את התא שלו. שון הבין שהדיבור הוא זה שגרם לכך. הוא רצה לבדוק זאת ואמר "מה יש מעבר לקיר של התא שלי". הוא ראה לובי ושומרים חמושים שיושבים בו ושמע אותם מדברים עליו וצוחקים. הוא היה משועמם, היה לו הרבה זמן מיותר, הוא החליט לנסות את כוח הריכוז שלו. אחד השומרים נכנס ללובי והניח על שלחן כוס קפה רותח. שון התרכז בכוס ואמר "אני דוחף את הכוס". הכוס נפלה על השלחן והנזול הרותח נשפך על השלחן וגלש על מכנסיו של שומר אחר שישב מצדו השני של השלחן. שון צחק. המתרטב החל לצעוק היה לו מבטא רוסי. הוא האשים את בעל הכוס בחוסר זהירות וגער בו. בעל הקפה התגונן והתווכח שהוא לא נגע בכוס. החלו חילופי צעקות שעלו לטונים גבוהים. שון התגלגל מצחוק. לבסוף אמר בעל הכוס "תפתח את הצילומים ונראה אם אני שפכתי עליך את הקפה". שון נבהל אם יראו את הצילומים יבינו שארע משהו לא שיגרתי. למזלו הרוסי לא קיבל את ההצעה, ההצעה הכעיסה אותו עוד יותר. מחילופי הדברים הבין שון שהרוסי הוא המפקד, ואילו מביא הקפה צ'צ'ני, המתח ביניהם היה די בולט. שון החל לחפש את מצלמות האבטחה. כדי להמשיך להציק לשומרים הוא חייב תחילה ללמוד את טווח הכיסוי של מצלמות האבטחה. בהמשך הוא כיבה את האור באחד מחדרי השירותים ואחר כך הדליק אותו, לאחר מכן הוא הצליח גם להוריד את המים.

היה לשון זמן וסבלנות בלי הגבלה. הוא התאמן כל העת על פיתוח כוח

הריכוז שלו, ועל מהירות יכולת התנועה שלו בעזרת המחשבה. היכולת שלו על ידי כוח הריכוז הלכה ועלתה כל העת. מה שהוא וניקולס עשו בקושי בריכוז משותף הוא עשה בקלות במהירות, הוא למד שהדיבור מעצים את היכולת שלו, כשדיבר הכול עובד במהירות רבה יותר. לאחר שידע בדיוק את הכיסוי של מצלמות האבטחה, הוא יצר מדי פעם מריכות ומהומות קטנות בין הרוסי לצי'ני. בעת שהצי'ני עבר ליד מתג חדר המקלחת, שון כיבה את האור. הרוסי שהיה באמצע להתקלח התרגז, הוא היה בעלטה גמורה. כשיצא משם הוא בדק במצלמות וראה את הצי'ני עובר ליד המתחם. ושוב התחוללה מהומה קטנה, אף אחד לא האמין לצי'ני. המתח בין השומרים הפך לעוינות גלויה. שון לא השלה את עצמו שזה יעזור לו, גם אם כל השומרים ירצו לעזור לו, הם לא יוכלו.

השיחה

כמה שבועות לאחר מכן יצא ניקולאס לסיבוב על האופנוע החדש, הוא נסע במהירות בכבישים המפותלים שהקיפו את האיים. הייתה לו הנעת מימן, מהירות ההנעה שלו הרגישה כמו של מטוס קרב, והבעירה את האדרנלין בדמו. אחיזת הכביש שלו בסיבובים המפותלים הדהימה את ניקולאס בכל פעם מחדש, הוא יכול לעשות כמעט כל מה שרצה. עכשיו הוא נסע על הגשר הארוך שהוביל לאי המאובטת. הוא שלח את מבטו, מאחור נראו איי הנופש, המלונות המפוארים השתקפו במים הצלולים, המראה היה חלומי, הוא התקשה להכיל שכל זה עומד להיות שלו בעוד כמה ימים. שערי הפירמידה נפתחו לפניו באופן אוטומטי, הוא החנה את האופנוע מול הכניסה לאגף ששון היה כלוא בו. המתין בסבלנות לשרשרת האישורים שפתחו לפניו את הדלתות. כשעמד להיכנס לתא של שון אמר למפקד במקום "אני נכנס אליו תקפיא את הווידאו ותשתרר לו את כיסוי הראש והידיים".

הוא התיישב מול שון, שתיקה כבדה בין החברים לשעבר. ניקולאס שבר את השתיקה ואמר "מה הסיפור שלך שון? על מה אתה מתעקש ובשביל מה?".

שון השיב "יש לי אמון מלא בנשיא שהבטיח שנחזור בשלום".

ניקולאס חיידך חיידך מר "אתה נאיבי ואתה לא חי במציאות, ובעולם המציאות אין לך לאן לחזור".

המשפט הזה היה כמו אגרוף שחבט בבטנו של שון. הוא אמר "זה שמקום העבודה של רוז נהרס, לא אומר שהיא נהרגה, היו שם רכבי הצלה".

ניקולאס אמר "תאמין לי שון, ואתה יודע מתי אני משקר, יש לי יכולת לבדוק דברים, הבית שלך שומם וחשוך אף אחד לא גר בו. אין שום תנועה בכרטיסי האשראי שלכם או בחשבון הבנק. רוז איננה. אבל הנשיא הרי הבטיח. אתה אדם עיקש, אבל עכשיו אפילו לך זה לא מתאים. לנשיא יש מספיק בעיות חמורות שמטרידות אותו, יותר מאשר שני סוכנים כלואים. אנחנו בשבילו לא יותר מאשר בשר תותחים". הוא היה כעוס ופגוע "הבסיס שלנו נחרב, אף אחד לא יודע בכלל שאנחנו כאן. זלזלו בחיים שלנו, החירות שלנו לא מעניינת אף אחד. ראיתי את כל אמצעי האבטחה, ואלו אמצעים שמעולם לא ראית. יש כאן חיישנים וגלאים שגם זבוב לא יכול לחדור לכאן וגם לא לצאת מכאן. שלחו אותנו למשימת התאבדות. ויותר מזה, אתה יודע טוב מאוד שבגדו בנו, מישהו הסגיר אותנו, לא החמצת שבחקירה הראשונה חואן חוזר על המילים של שארל כמעט מילה במילה, אל תכחיש את זה שון".

ניקולס שלף יהלום מכיסו והעמיד אותו מול עיניו של שון. קריאת התפעלות בלתי רצונית נמלטה מפיו של שון. זה היה היהלום גדול יפהפה. ניקולאס אמר "זה רק אחד ממה שאדוארדו נתן לי לכבוד החתונה".

"אני מבין שאתה מתחתן בשביל היהלומים". אמר שון.

ניקולאס השיב בנחת הוא היה שלם עם עצמו "אמנדה היא בדיוק מה שתמיד רציתי, היא פשוט מושלמת. ואדוארדו באמת נותן לי כל מה שאני רק רוצה. החתונה תהיה באולם מנטיפי קרח שנבנה במיוחד לכבוד החתונה. אדוארדו הזמין יודענים מכל העולם. בעוד כמה ימים מייקל ג'ונסון יבוא לאיים, הוא מגיע במיוחד עם כל הנגנים האגדיים שלו לשיר בחתונה שלי".

שון הופתע, מייקל היה זמר בינלאומי והיה נערץ על שניהם. הוא אמר "זה לא יכול להיות, מייקל מעולם לא שר באירועים פרטיים".

ניקולאס אמר "אתה מוזמן לבוא לחתונה ולראות אותו בעיניים. אסדר לך שיחה אישית אתו".

שון אמר "אתה בוגד נאלח, ואני לא משתתף באירועים של בוגדים. ואני לא מעונין יותר לראות את הפרצוף שלך".

ניקולאס התרגז ואמר "אתה מתנהג בטיפשות, אני לא אוכל לעזור לך יותר. אתה יכול לראות את ההפוגה הקצרה שקבלת, כמתנה ממני לכבוד החתונה".

שון אמר "אתה יודע בדיוק מה מחכה לך מחוץ לאיים, באיזה שהוא שלב יתפסו אותך. לא תוכל לצאת מהאיים האלה לעולם, מרחב החיים שלך מצומצם".

ניקולאס נעמד ואמר בחיוך רע "האלטרנטיבה שלך נראית לי הרבה יותר מצומצמת". ויצא מהתא.

שון בכה, הוא ידע שניקולאס לא שיקר לו בקשר לרוז, הוא נזכר בחיים הטובים ובחוויות המשותפות. ניקולאס צודק הוא מתעלם מהמציאות, ניקולאס חוגג ויש לו הכול, ואילו הוא עצמו בקרוב כנראה אפילו לא יוכל ללכת. לפחות היתה לו את התקווה לחזור הביתה, אבל אין לו לאן לחזור.

♦

ניקולאס יצא מהתא של שון עצבני ומרוגז. הוא הביט במסך בעת שכיסוי הראש ירד על הראש של שון וכיצד הידיים שלו ננעלות.

שון הביט בדמותו המתרחקת של ניקולאס ואמר לעצמו "תודה ניקולאס זו הייתה מתנת חתונה מיוחדת, אתה אפילו לא יודע עד כמה".

הוא כבר הכיר את כל מערכת האבטחה שסביבו על כל קרביה. היה רק דבר אחד שהוא לא ידע, כיצד לשחרר את זרועות הפלדה שריתקו אותו.

עכשיו אחרי הביקור של ניקולאס הוא ידע גם את זה. הוא חיכה שהרוסי ילך לישון ובינתיים המשיך לעשות את מה שעשה בכל השבועות האחרונים. לדייק את כושר הריכוז שלו במהירות ולהעצים אותו. הוא יכול היה להזיז קופסאות שימורים, ואפילו לדרוך את הנשקים של השומרים בעת שישנו.

הרוסי הלך לישון. שון עקב היכן הוא מניח את הטבלט שלו. הוא התרכז במסך החליק את הקוד, המסך היה פתוח. תחילה הוא העביר את מצב הווידאו שעל המסך שמחוץ לתא שלו, למצב קפיאה. עכשיו בחוץ רואים כל הזמן את אותה תמונה. הוא לחץ לחיצה נוספת, הכיסוי שעל ראשו התרומם. הוא הביט במתח בשומרים בחוץ, הם העיפו מבט מידי פעם למסך הם לא הבחינו בכלום. ראשו כאב, העיניים שלו לא היו רגילות לראות. לאחר שבועות שראשו היה מכוסה, התא הצר היה נראה לו כמו מרחב גדול. עכשיו הוא שיחרר את מרתקי הידיים והרגליים. חיוך הקלה פשט על פניו. גופו היה כמעט מאובן, הוא הניע את זרועותיו בקושי. בפעם הראשונה שקם ממושבו הוא כמעט נפל. הוא החל לבצע תרגילי התעמלות. חייך כשראה את השומרים שלו מביטים מידי פעם על המסך, לא מעלים בדעתם שהשבו שלחם משוחרר. הוא ידע שיצטרך שבועיים לפחות של אימון גופני כדי לחזור לכושר מלא.

לאחר שעתיים של אימון הוא חזר למושב שלו, סגר את עצמו בחזרה והפעיל שוב את מצב הווידאו. עכשיו עליו ללמוד הכול על מערכת האבטחה שמחוץ לאגף שלו.

כישודים מיוחדים

שון ישב דרוך על המושב שלו והקשיב לקולות שבחוץ. הוא שמע את קולו הנרגז של הרוסי מדבר בקשר עם הפיקוד המרכזי "יש תקלה במערכת המיזוג היא עובדת על חימום כאילו שלג בחוץ. זה בלתי נסבל." "אנחנו בודקים את מקור התקלה, נחזור אליך" נשמעה התשובה.

שון ידע שהם לא יצליחו לפתור את התקלה, הוא זה שהעביר את המערכת למצב חימום למקסימום וחיבל ביכולת השליטה עליה. הוא ראה את השומרים בחוץ מזיעים, הוא הביט במד חום, בציפייה שהטמפרטורה תגיע לגובה הרצוי מבחינתו. בינתיים הוא חזר במחשבתו שוב על רצף הפעולות שעליו לבצע במהירות ולפי הסדר הנכון, הוא יהיה חייב לשמור על קור רוח וריכוז כדי להצליח. הוא כבר ידע כיצד יוכל לפתוח את דלת התא שלו, וגם את דלת האגף. הוא לא מצא שום דרך לבטל את ההפעלה של אזעקות החירום.

החום בלובי הגיע לגובה הרצוי מבחינתו, שון התרכז באחד החוטים בתוך ארון החשמל, הבורג שהחזיק אותו היה משוחרר, הוא עבד לשחרר אותו

במשך שעות. עכשיו הוא משך את החוט ובאגף השתררה עלטה גמורה. צעקות השומרים נשמעו. עכשיו הוא התרכז בעיגול אלומיניום שהיה בתוך דלת התא שלו. הוא נשם נשימה עמוקה ולחץ על העיגול. המגע יצר פולס חשמלי והדלת נפתחה לרווחה. אזעקות החלו לנסר בכל רחבי הבסיס, כל מי שנמצא בבסיס יודע שהדלת הזאת נפתחה בלי אישור. שון זינק מהתא, השומרים שחבשו משקפות אינפרה אדום לראיית לילה, לא ראו דבר בגלל החום הנורא שהיה באגף. שון חלף ביניהם ואז התרכז שוב ולחץ על עיגול האלומיניום של דלת האגף, גם היא נפתחה. אזעקה נוספת החלה לנסר בכל רחבי הבסיס, שון שמע המוני צלצולים, המכשירים הניידים של כל אנשי הבסיס התעוררו לחיים ודיווחו על הפרצה החמורה. הוא יצא מהאגף, הדלת נסגרה מיד אחריו. דפיקות נואשות על הדלת נשמעו מאחור, הוא התעלם. במסדרון לפניו יללה אזעקה מחרישת אוזניים. הבסיס כולו נכנס לכוננות.

לפניו השתרע מסדרון ארוך ומסדרון נוסף שהתמשך לימינו ולשמאלו, לכל אורכם של המסדרונות משני צדיהם, נראו פתחי חדרים. מבט חטוף לתוך החדרים הסמוכים הראה אנשים שמתארגנים, בתוך זמן קצר הם יצאו למסדרון. שון פנה למסדרון משמאל. היה שם ארון שרות, הוא נצמד אליו. הוא התרכז בלוח בקרה נעול שהיה כמה חדרים לפניו. הוא דפדף בעצבנות על מסך מגע, ואז לחץ לחיצה ארוכה על לחצן אדום. קולו של קריין אוטומטי הדהד במסדרונות 'אתחול מערכות אושר'. כל האורות באגף כבו, במקומם נדלקו אורות חירום. הוא איפס ואתחל את מערכת האגף, זה השבית את כל מערכות הגילוי והמצלמות באגף למשך שלש דקות. זה הזמן שיש כדי להגיע לגליל שלו, בלעדיו הוא לא יוכל לשרוד.

בשני החדרים שמאחוריו כבר היו לוחמים מוכנים שנשק בידיהם עומדים לצאת מהחדרים, הדלת מימין נפתחה. שון התרכז בהדק של האדם הראשון שעמד לצאת מדלת החדר שמשמאל. ההדק נלחץ, צרור היריות שנפלט חדר את הדלת ופגע בשני החמושים שעמדו בפתח ממול. הם נפגעו והשיבו מיד באש. החל קרב יריות, נשמעו צעקות בקשר. חילופי האש עיכבו מעט את הלוחמים שבשאר החדרים מלצאת. שון ניצל את המצב וחצה במהירות

את המסדרון כשהוא צמוד לקיר. ואז הוא נעצר, בחדר שלפניו היו מספר חמושים שעמדו לצאת. שון משך בנצרת רימון יד שהיה בחגורה של אחד מהם, הרימון התפוצץ. ההדף בתוך החלל הסגור לא השאיר מישו מהם כשיר. הוא חזר על הפעולה, רימונים התפוצצו בתוך החדרים בזה אחר זה, עשן החל לעלות מהדלתות.

מעבר למסדרון התקדמה קבוצה של ארבעה חמושים, בעוד שניות הם יגיעו לקצה המסדרון ויראו אותו. שון לחץ על הדק הקלצ'ניקוב שהיה בידי של האחרון בקבוצה, שנים מקבוצה שעמדו לפניו נפלו מיד, הנוטר הסתובב ונדהם לראות את חברו יורה לעברו. גם הוא נפל. הצרורות המשיכו להיפלט מהרובה ללא שליטה, היורה הביט בתדהמה ברובה שיורה מעצמו. הוא שמע קולות מאחוריו והסתובב, זו היתה קבוצה נוספת שהתקרבה, הרובה ירה לעברם, הם השיבו אש וחסלו אותו מיד. בכל מקום באגף היו קרבות, האור הקלוש של תאורת החירום, לא אפשר להם לראות במי הם יורים. שתי קבוצות ירו זו בזו. 'חדל אש' נשמעה הקריאה. שני הצדדים הפסיקו לירות. שון שוב לחץ על הדק אחד הרובים, והירי הדו צדדי התחדש. שון ניצל את המהומה שיצר על מנת להתקדם הלאה. הוא הגיע כמעט ליעדו, במרכז המסדרון מולו, הייתה דלת שהיה עליה סמל 'שירותים'. משני צדי המסדרון הייתה תנועה של אנשים. שון עצר לרגע והתלבט כיצד להגיע אליה מבלי להתגלות.

פתאום נשמע מאחוריו קול של דריכת אקדת, היה מאוחר מכדי להגיב. "תסתובב" נשמעה ההוראה. שון הרים את ידיו הניח אותן על עורפו והסתובב באיטיות. הוא הביט בהדק האקדת שהיה מופנה לעברו והתרכז בו בכוח, תוך כדי שהתקרב לאוחז האקדת. ההוא לחץ על ההדק. ההדק לא נלחץ כאילו משהו תופס אותו. שון הכריע אותו במכת קראטה יחידה ותחב את האקדת בחגורתו. עכשיו הוא תפס בשני מטפי כיבוי, ניער אותם וזרק אותם בקלילות לשני צדי המסדרון כאילו היו פחיות שתיה ואז ירה בהם. מהנקבים יצאו זרנוקים של אבקה לבנה שהתפזרו בחלל המסדרון וטשטשו את הראיה. הוא רץ בחסות הערפל שנוצר ונכנס לדלת. במקום היו שמונה

תאי שירותים הוא היה צריך את הדלת החמישית. למזלו תא השירותים הזה היה ריק. הוא ידע שהתעכב שלושים שניות יותר ממה שהאריך, נותרו לו רק שלושים שניות עד שגלאי התנועה ומצלמות האבטחה יחזרו לפעול, ברגע שזה יקרה הם יאתרו אותו תוך מספר שניות. הוא פקד על עצמו להירגע. הוא הביט למעלה. שתי קומות למעלה, בדיוק מעליו הייתה המזוודה שלו, סגורה בתוך כספת אימתנית בלתי ניתנת לפריצה, הוא ידע שעם אמצעי האבטחה שמסביבה, הוא לא יוכל אפילו להתקרב אליה.

הוא התרכז בלחצן של הגליל שעמד מאונך בתוך המזוודה, פס אור ירקרק חיוור נדלק לאורכו של הגליל ורגע אחר כך נראה חור זעיר בתקרת התא. שון הרפה מהלחצן, הרחיב את הקרן ושוב לחץ ומיד הרפה. הפעם נפער בתקרה חור רחב יותר, גם ברצפה שמולו נפער חור מקביל. שון שלח את ידו ותפס בגליל שנפל דרך החור שנוצר. לרגע הוא הביט בו בחוסר אמון. עוד הודעה נשמעה ממערכת הכריזה האוטומטית 'מערכת האבטחה הופעלה'. יש לו שניות עד שיאתרו אותו.

הוא הביט לעבר 'הבועה' היו בה שלשה אנשים. הוא כיוון לעברם את הגליל ותוך שניות שלשתם היו מנוטרלים. עכשיו הוא התרכז במסך מגע גדול שהיה מול המפקד. המפקד עצמו נשאר לשבת על כסאו, כשכף ידו המתה מונחת על משטח הזיהוי, שון יכול לעשות כל מה שהוא רוצה. תחילה הוא כיבה את מערך האבטחה בכל רחבי הבסיס. כל מצלמות האבטחה כובו, כל חיישני החישה, הגלאים ומחסומי האבטחה הדיגיטליים הפסיקו לפעול. שון הביט לעבר אולם אבטחה ענקי שהיה בסמוך ל'בועה', מאות מסכים שהיו בו כבו בזה אחר זה. עכשיו הם 'עיוורים' הם יצטרכו לחפש אותו בעזרת החושים הטבעיים שלהם בלבד. הפעולה הבאה של שון הייתה לכוון את קרן ההרס שלו לעבר מערכת החשמל בכניסה ל'בועה', מוודא שאף אחד לא יוכל להיכנס לשם בזמן הקרוב. הוא שוב התרכז במסך הפיקוד, עכשיו הוא הפעיל את מערכת האוורור למקסימום בכל הבסיס, והורה על ריקון מואץ של כל מכלי הדלק. הוא חייך לעצמו, את המידע הראשוני שלו על אופן השליטה בבסיס, הוא שאב משיחת התדרוך שאדוארדו נתן לניקולאס,

בסיוור. הוא ישב אז ברכב ושמע הכול.

שון יצא מתא השירותים בצעד מהיר לעבר דלת הכניסה לאגף, הוא לחץ את ספרות קוד הפתיחה. הדלת נפתחה, הוא מיהר לסגור אותה מאחוריו. הוא כיוון את קרן ההרס לעבר הקודנית והשבית אותה, האנשים באגף הזה לא יצאו ממנו כל כך מהר. הוא צריך למעט ככל האפשר את השימוש בגליל, הוא יזדקק לו בהמשך, ויש לו רק בטריית אנרגיה אחת.

לפניו הייתה המנהרה הרחבה של כלי הרכב, חלק זה של המנהרה היה ריק, שון ידע שזה זמני ושוזה הולך להשתנות במהירות. גם כאן האזעקות ייללו והחרישו אוזניים. אורות אדומים הבהבו בתקרת המנהרה. הוא החל לרוץ לכיוון למעלה. לאחר זמן קצר הוא הגיע טרוף נשימה לקומת פתחי המעליות. הוא התקרב לפתח הראשון עלה על הכבש הקצר והביט למטה. מתחתיו היה פעור פיר מעליות ענקי. משאיות פתוחות גדושות חמושים, כבר מילאו את הרחבה שבקרקעית הפיר, שהייתה כעשרים מטר מתחתיו. חלקן החל לעלות על משטחי המעליות בנסיעה אחורית. ליבו של שון שקע, הוא איחר. היעילות שלהם היתה דבר לא צפוי שהוא לא לקח בחשבון. עברו רק דקות ספורות מאז שהאזעקה הופעלה והם כבר היו מאורגנים ומוכנים לפעולה. התכנית שלו הייתה לעלות למעלה עם אחת המעליות. המעליות כבר תפוסות, הם יגיעו למעלה לפניו הוא לא יוכל לצאת. חלקן של המעליות החל לעלות למעלה.

שון התעשת הוא כיון את הגליל לעבר המעלית הראשונה, הקרן פגעה בשרשרת הפלדה שהחזיקה את המשטח המתרום, חלקו הקדמי של המשטח נשמט והמשאית נפלה למטה, הוא חזר על הפעולה במהירות. חלקם של המשטחים נפל כולו עם המשאיות שעליהם וחלקם המשיך לעלות למעלה כשהוא שמוט. ברחבה היו עכשיו שמונה משאיות הפוכות בזווית שונות ועשרות פצועים. שאר הרכבים שהיו למטה לא בזבזו זמן, הם הסתובבו לאחור תמרנו בין הרכבים ההפוכים והפצועים ששכבו על הרחבה והחלו לצאת מהפתחים. ללא המעליות הם יצטרכו לעלות בכביש, הוא אמנם הרוויח זמן אבל הם ישיגו אותו.

הוא העיף עוד מבט לפני שיצא משם, המעלית של הפתח שלשמאלו עלתה כשהמשטח שלה תלוי רק מצדו האחד, השרשראות של הצד השני היו מנותקות והוא היה שמוט ונטה כלפי מטה. אם היה יכול להיתלות על המשטח ולעלות בעזרת המעלית למעלה, אבל היא רחוקה ממנו הוא לא יספיק להגיע אליה. מבטו נח על קורת תמך מפלדה שרוחבה כעשר סנטימטר, שחיברה בין הכבש שעליו עמד, לבין הכבש של המעלית ההיא. בלי לחשוב וכאילו משהו הניע את גופו לעשות זאת, הוא עזב את הכבש והחל לרוץ על הקורה הצרה. המשטח התרומם במהירות, ארבעה מטרים הפרידו בינם. שון זינק לעבר המשטח בקפיצה, ותפס ברצועות שנועדו לנעול את הרכבים שלא יזוזו. בעודו עולה למעלה הוא הביט בפליאה בקורת הפלדה ובעשרים המטרים שהפרידו בינה לקרקעית שלמטה, הוא לא הבין איך עשה את זה.

המעלית הגיעה לסדרת הפתחים העליונה. שון זינק מהמשטח לעבר הפתח והחל לרוץ במנהרה הרחבה שהתעגלה בעיגול רחב כלפי מעלה. הוא רץ והתנשף, הוא כבר קרוב. מאחוריו נשמע רכב מתקרב. הוא חייב למהר אין לו זמן לקרבות, הוא שלף את האקדה שהיה בחגורתו, לחץ עליו והמחסנית נשמטה על הארץ. הוא חיכה מוסתר מעבר לעיקול עד שהרכב התקרב ואז הטית את האקדת בכוח לעבר המנוע. האקדה נבלע בתוך המנוע. נד מים רותחים פרץ ממנו. הרכב נעצר החמושים שבתוכו קפצו החוצה בנשקים שלופים, והביטו לכל הכיוונים, הם לא ידעו מה פגע ברכב.

שון המשיך לרוץ, טרוף נשימה. הוא הגיע לישורת האחרונה, הרחק ממולו נראו דלתות פלדה אדירות, מאחוריו נשמעו קולות רכבים מתקרבים, ברגע שיעברו את הסיבוב האחרון הם יראו אותו וירססו אותו בכדורים. הוא סרק תוך כדי ריצה את תקרת הבטון המעוגלת שהתנשאה שמונה מטרים מעליו, מחפש במבטו את עיגול הפיר של יציאת החירום, ואז לחץ על כפתור הפתיחה שלו.

אזעקה חדשה החלה להישמע, עכשיו הם יודעים היכן הוא ומהיכן הוא מתכוון לצאת, הוא שמע אותם מפנים בקשר את כל הכוחות לכיוונו. הפיר

נפתח וסולם מתקפל החל לרדת משם באיטיות. הוא שמע את הרכבים שמאחור מגבירים מהירות, הסולם היה רחוק מדי אבל הוא ידע שאין לו ברירה. הוא שלף את הגליל כיון אותו לסדק שבין דלתות הפלדה, והעביר את קרן ההרס לכל גובהו. בריחי הענק שנעלו את הדלתות נחתכו, והדלתות נפתחו לרווחה.

המראה היה מפחיד ומאיים, נחשול עצום של דלק התפרץ מהדלתות, כמו סכר אדיר שנפרץ ושחרר נד שמילא את כל גובהה המנהרה ונע במהירות לעברו. שון רץ לעבר הסולם מקווה שיספיק לטפס לפני שהזרם האדיר ישתוף אותו.

ברחבי המערה הדהד קול מערכת כריזה אוטומטי 'אזהרה על דליפת דלק, יש לכבות מנועים וכל מכשיר חשמלי, להימנע מכל הפעלת נשק חם'.

שוון רץ בשארית כוחותיו ונתלה על סולם החירום. טיפס עליו במהירות הוא הספיק להגיע רק עד מחציתו, כשהזרם האדיר היכה בסולם בעוצמה. שון חיבק את הסולם בכוח איתנים, הוא הרים את ראשו למעלה שיוכל לנשום. הזרם נדנד את הסולם בפראות ועיקם אותו. שון הפנה את מבטו למטה, נהר של דלק זרם במורד המנהרה, זרם השיטפון האדיר שטף את המשאיות שהיו בו כאילו היו מכוניות משחק, גרף אותם במורד המתעגל ומעך אותן על הקירות, תוך שהן נחבטות מתגלגלות ומתהפכות לכל כיוון. בהמשך הזרם התפצל, חלקו זרם לעבר פיר המעליות, וירד מהפתחים שבו במפלים.

שוון הרגיש שהוא כבר לא יכול יותר, הוא איבד כוח, אדי הדלק הקשו על הנשימה שלו, הוא נאבק ולחש 'אני לא יכול יותר'.

הזרם נחלש ומפלס נהר הדלק שזרם תחתיו המשיך לרדת. שון טיפס על הסולם, מעליו היה פיר עגול וצר שעבר בתוך שכבת בטון של כמה מטרים, בסופו נראה מכסה פלדה עגול. הוא הביט למטה. נראה שהרודפים שלו התאוששו מההפתעה, הם החלו לעלות במדרגות החירום לעברו מכל כיוון, הולכים בדלק עד ברכיהם כשסכינים בידיהם. אין לו הרבה זמן הוא

חייב לגמור. שון סקר את הסביבה, הוא חיפש משהו ולחש "אני צריך אש". מבטו המשוטט נעצר בתא שמירה שני קומות מתחתיו, האנשים שבו עמדו מכוסים עד מתניהם בנוזל הצמיגי. בכיסו של אחד מהם הייתה חפיסת סיגריות. אם יש לו סיגריות חייב להיות לו מקור אש. על השלחן עמדה מצית זיפו. שון פתח במהירות את המכסה של המצית וסובב את גלגל ההצתה. המצית נדלקה, בראשה להבה מרצדת. אחד מהאנשים החל להתקרב בזהירות למצית, נזהר לא לעשות גל שיפיל אותה. האיש התקרב למצית ושלח את ידו.

שון התרכז והפיל את המצית הדלוקה על השלחן הרטוב. ואז החל לטפס למעלה במהירות כשרגליו הרטובות מדלק, מחליקות מדי פעם. הוא הגיע לציגול הפלדה שמעליו והדף אותו בכוח. הוא שמע את הרעם הנורא שבקע מהאדמה שתחתיו, בעת שהאש התפשטה במהירות בקול שאגה איומה. הוא השתחל מחוץ לפיר והתגלגל על הארץ מתרחק מהפתח ככל שיכל.

קול פיצוץ עז מחריש אוזניים נשמע, למשך כמה שניות האדמה שעליה שכב רעדה בפראות, ואז נשמעו פיצוצים נוספים מאזורים שונים, התרחשה עוד שרשרת רעידות ואז הכול דמם.

שון הרים את ראשו והביט סביב בזהירות. זו הייתה שעת לילה, סביבו היה חשוך, הוא שכב באמצע מגרש אספלט גדול, בסביבה הקרובה לא נראתה נפש חיה. מרחוק נראו אורות שהאירו את גדר הביטחון שהקיפה את המתחם. מהפיר ממנו יצא, עלה עשן. הוא קם וסגר אותו.

הוא הביט למטה, הכול שם חרב מההדף הנורא. האש ינקה את האוויר אין שם אנשים חיים, אין מי שיכול להפעיל את הטילים. גם מערכת חשמל מושבתת, אין שום אפשרות להפעיל את הטילים.

הוא ביצע את המשימה שלו, עכשיו הוא צריך קשר. מרחוק נראה האנגר מבודד שבתוכו מסוק.

שון רץ לשם. הוא התיישב במושב הטייס הפעיל את מערכת הקשר והעביר את התדר. קול לקוני ענה לו מהעבר השני. "נא אמור את קוד

הגישה". שון אמר את הסיסמה האישית שלו, ואז את הסיסמה על אישור ביצוע המשימה. לאחר המתנה מתוחה של כמה שניות. נשמע מהפומית הקול הלקוני "ההודעה התקבלה, שעה ליציאת הכוחות, המתן במקומך לחילוץ".

תחושת פורקן ורווחה אדירה מילאו את שון, הוא גם הצליח לברוח וגם ביצע את המשימה, ועל הדרך ניקה את העולם מהמון רוע שהיה בו. הוא יצא מהמסוק לחדר שרות צדדי. בארון היו סרבלי טיסה, הוא החליף את בגדיו שהסריחו מדלק באחד מהסרבלים. ואז נכנס למטבחון שהיה שם, והוציא מהמקרר פחית קולה קרה. הוא חזר למסוק והתרווח על מושב הטייס. יש לו שעתיים לחכות. מדי פעם הביט מסביב, לא הייתה כל תכונה. התנועה היחידה שהוא ראה אלו היתה של שומרי המחנה ששוטטו מסביב. הוא פתח את הפחית וגמע את תוכנה.

עִמּוֹת אֶחָדֶיךָ

באי מונקו. ניקולאס היה באולם משחקים מפואר ושתה מרטיני, תוך ששוחח בחביבות עם שני ידוענים מעולם הבידור. הוא נגש אליו ואמר בפנים חמורות "יש לנו בעיה, אין תקשורת עם אי הפיקוד המרכזי".

ניקולאס משך בכתפו בחוסר סבלנות ואמר "אני לא אחראי התקשורת". הוא עמד להמשיך בשיחה כשחואן אמר "יש אינדיקציות על הכנות לפלישה לכאן".

ניקולאס החוויר, אדי האלכוהול פרחו ממנו באותו רגע. הוא ידע שלפלישה יש רק משמעות אחת בלבד, הם קבלו הודעה שהטילים מנוטרלים אין אפשרות אחרת. תרחיש הבלהות התממש. הוא הניח את כוס המשקה שלו על שלחן המשחקים ויצא בריצה מהאולם. הוא התקשר לאמנדה בבהילות ואמר לה שתבוא מיד לווילה שלהם. הוא הגיע לווילה הראשון, בינתיים הוא ארוז תיק קטן, מהכספת הוא הוציא תרמיל גב מלא שטרות. שפך את תוכנה של תיבת היהלומים לפאוץ' שחגר על מותניו, את גליל ההרס תלה אותו על כתפו. כשיצא אמנדה חיכתה לו ליד האופנוע.

ניקולאס ידע שאם אכן תהיה התקפה, שום דבר לא יוכל לעזוב את האיים האלה, כוחות גדולים מקיפים אותם, אפילו דג סרדין לא יוכל לחמוק מהאי בלי להתגלות. הדרך היחידה לעזוב בשלום, זה אם יוכל לעצור את ההתקפה לפחות לזמן מה. הוא ידע שיש רק מישהו אחד שיכול לעצור את ההתקפה, הוא חייב לאתר אותו במהירות. ועדיין התקשה להאמין ששון הצליח לנטרל את הכול.

ניקולאס נסע במהירות בכבישים המפותלים, כוח הריכוז שלו היה בשיאו הוא שלט באופנוע שליטה מוחלטת, הוא כמעט לא האט בסיבובים. קול טרטור נשמע מרחוק, בגובה רב נראו כמה אורות. ניקולאס זיהה שלושה מסוקי תובלה מדגם צ'יבוק, הפלישה מתחילה כוח החלוץ כבר כאן. הוא כיוון את הגליל לעבר הרוטור האחורי של המסוק המוביל, הרוטור התנתק מהמסוק, והמסוק החל להסתחרר באוויר ללא שליטה. המסוק שמאחוריו ניסה להתחמק מהמסוק המסתחרר ללא הצלחה, מעוצמת ההתנגשות החיילים שהיו בהם נזרקו החוצה, שני המסוקים התלקחו באוויר. הרוטור המשוחרר פגע במסוק המאסף וגם הוא החל לאבד גובה. ניקולאס היה במיטבו, הוא האיץ בכלי שלו וחצה את הגשר המקשר לעבר אי הפיקוד.

האופנוע התקרב למחנה, עמודי התאורה שסביב היקף המחנה דלקו, מבחוץ הכול נראה כרגיל. בשער הוא עצר, השומרים שהכירו אותו הצדיעו לו ביראת כבוד. ניקולאס שאל "מה קורה הייתה איזו התרחשות מיוחדת?". אחד השומרים אמר "הייתה כמו רעידת אדמה, מאז אין לנו קשר עם הבסיס למטה".

ניקולאס ירד מהאופנוע והחל לצעוד רגלית. הוא הביט למטה לעבר הבסיס התת קרקעי, הוא היה מזועזע ממה שראה. "מה קרה?" שאלה אמנדה.

"כולם שם למטה מתים". אמר ניקולאס.

"איך אתה יודע מה קורה למטה?" שאלה בתימהון ואז פלטה זעקה חנוקה "אדאורדו שם למטה".

ניקולאס אמר "אנחנו חייבים למצוא את שון, הוא נתן הוראה לתקיפה ורק הוא יכול לעצור אותה".

♦

שוון הזדקף שלח מבט מהיר מסביב ואז חזר להתרווח על מושב המסוק, התכונה מסביב הייתה רגילה כל הזמן, חוץ מצמד שומרים שהסתובב רגלית, לא היה כל שינוי. פתאום הוא ראה הבזק בין הרגלים שלו, חזר נפער בקרקעית המסוק מתחת לגליל, הגליל נפל החוצה והתגלגל. הוא רצה למהר לצאת ולהרים אותו.

"תצא לאט מהמסוק עם ידיים על העורף, אל תנסה להתחכם איתי".
נשמע קולו של ניקולאס.

שוון יצא באיטיות מולו עמד ניקולאס כשהגליל שלו מכוון לעברו, לצדו עמדה מי שכנראה אשתו. החברים לשעבר הביטו זה בזה בעוינות גלויה של אויבים מושבעים. ניקולאס אמר "תודיע על ביטול המשימה".

שוון אמר "ניקולאס תיכנע, הטילים למטה מנוטרלים ואין מי שיפעיל אותם, הכול איננו. אתה יודע שהמדינה לא תרפה ממך, לא יהיה לך מקום בעולם".

ניקולאס אמר בקשיחות "אם לא תבטל את הפעולה, אני יהרוג אותך ברגע זה. אלא אם כן אתה עדיין סומך על הנשיא".

שוון אמר בנחת "הכעס שלך לא מוצדק. נכון שהסגירו אותנו, אבל זה רק משום שלא הייתה אפשרות אחרת שנחדור פנימה. ההסגרה היתה רק תרגיל להכניס אותנו לבסיס. עברתי כמה חודשים של קושי וסבל ובצעתי את המשימה. היית צריך להבין לבד שזה מכוון, מכך שהסגירו אותנו, אבל לא הסגירו את היכולות שלנו. מי שהדליף עשה את זה באופן מדוד. תחזור כך ניקולאס יש לך עוד הזדמנות. הם ילכדו אותך, זה ענין של זמן".

ניקולאס התעלם מהדברים, הוא שלף טלפון לווייני התרכז בצג שלו והייג מספר. קול לקוני נשמע מהפומית "נא הקש את קוד הגישה".

ניקולאס הקיש את הקוד שלו ואמר "אני מודיע על ביטול הפעולה".

"נא הקש את קוד הביטול". נשמע הקול.

ניקולאס זרק לשון את המכשיר, כיוון אליו את הגליל ואמר בזעם קר "תקיש את קוד הביטול. אני סופר עד עשר, תהיה בטוח שאלחץ על ההדק, לא אכפת לי מההשלכות".

הוא החל לספור. בספירה חמש, שון קימט את המכשיר וריסק אותו בכף ידו. ניקולאס התרחת ולחץ על ההדק. שון הרגיש חום נורא בחזהו ונפל כמו אבן.

♦

חדר בקרה. "ניסוי מספר שטים הסתיים, מתחילה בספירה לאחור לסיום ניסוי מספר אחד".

♦

ניקולאס הביט בכעס על גופתו הדוממת של שון. פתאום הוא החל לחוש חום ואז תקפה אותו תחושה זוועתית וערפול, הוא זכר שזה מה שחש אחרי הניתוח והניח שהתחושה הזאת היא בגלל ההתקן שהושתל במוחו. הוא חייב עכשיו להיות במיטבו. הוא הניח את ידו על בסיס הגולגולת והקיש כמו שדוקטור בייקר בזמנו לימד אותם, למרות שהוא אמר שזו סכנה, הוא חייב להפסיק לזמן מה את פעולת ההתקן. כאב ראש נוראי פתאום לפת אותו ולחץ חזק בעיניו, הוא לא ראה כלום. ניקולאס הכריח את עצמו להתעשת ולהתגבר על הכאב.

♦

הוא פקח את עיניו בכה. המסוק שהיה לפניו נעלם, במקומו עמדה שורת אנשים חלקם מוכרים. אביו היה חיזור ונשען על מקל, נראה היה שהזדקן בכמה שנים. ניקולאס לא הבין מדוע הוא צריך מקל. היו שם גם אביו של שון, סנדרה שהביטה בו בתיעוב ובשנאה יוקדת ורוז. במרכז ישב הנשיא

כמו אז והביט בו במבט עצוב.

ניקולאס הביט לימינו וחיפש את אמנדה, הוא לא ראה אותה. הוא היה מבולבל, הוא לא הבין מה הוא עושה פתאום במטה של 'חיי לילה', הוא ניסה לחשוב בקדחתנות מה לעשות. הוא אמר לנשיא "יש לי אבני חן ששוות הון" "מה יש לך?" אמר הנשיא כשעל פניו הבעת רחמים.

ניקולאס פתח את הפאון' ונדהם, היהלומים היו זכוכית פשוטה. הוא מיהר ופתח את תרמיל הגב ושוב הופתע, הוא היה מלא בחפיסות ניירות. הוא הבין שכבר אין לו מה להפסיד, הוא כיוון את גליל ההרס לעברו של הנשיא ולחץ על מתג ההפעלה. לא ארע דבר. הוא הסתכל על הגליל, זה היה גליל אלומיניום חלול וסתמי. שני גברתנים חבושים במשקפי שמש כהות לבושי שחורים התקרבו אליו מאחור והניחו אזיקים על ידיו. במוחו האנליטי הוא כבר הבין מה ארע ולאן הוא נלקח. צרחה חנוקה בקעה מגרונו בעת שהגברתנים החלו למשוך אותו החוצה והוא החל לבכות בכי מר. רוז רצה לעברו של שון.

סוף ההתחלה

שון התעורר. הדבר הראשון שראה מול עיניו היה גג נצרים. הוא שאף לתוכו רוח ים נעימה והרגיש נמרץ ורענן. הוא קם מהמטה ויצא מבקתת הקש, מולו נשקף ים כחול וצלול שנשק לחוף זהוב מעוטר בדקלים. על החול הזהוב היו שני כסאות, על אחד מהם ישבה רוז שחיכה לעברו. "התעוררת" היא אמרה.

"אני לא מבין כלום". אמר שון תוך שהתיישב.

רוז הסבירה "המדע גילה שלמרות שהחושים שלנו נראים לנו מאוד מציאותיים ומוחשיים, אנו משוכנעים שאנו חשים את הריח באפינו ורואים בעינינו, אבל הכול זה רק קולטנים שמעבירים שדרים למוח שמעבד אותם. אפילו חוש המישוש שנראה כמו מציאות מוחשית, זה רק גירוי שהמוח משדר לנו. כשאתה ממשש באצבעותיך קיר בטון מוצק, המידע שיש לך עליו זה רק אותות שנשלחים מקצות האצבעות למוח. את התחושה המוחשית שאתה חש באצבעותיך, המוח הוא זה שמעביר לך. המציאות המוחשית שלנו, היא בעצם ווירטואלית. בנייתו לא העניקו לכם שום יכולות חדשות, אלא רק

החדירו לכם שבב. השבב היה מחובר למחשב על, ששידר למוח שלכם אותות על מה שאתם כביכול רואים מסביבכם, חשים ומריחים. כשהיית מדבר לעצמך מה אתה רוצה לראות, או להפעיל בעזרת המחשבה, הטכנאים ידעו מה לעשות או להראות לך. מעולם לא יצאתם מהאנגר ההוא. היינו לצדכם כל הזמן, ראינו כל מה שאתם מדברים, עושים ועוברים עליכם. אביו של ניקולאס ראה אותו בוגד ומסגיר את כל הסודות, הוא התבייש בהתנהגות שלו וקיבל התקף לב, הוא הזדקן בכמה שנים. באירוע 'החתונה' של ניקולאס, סנדרה היתה המתכנתת שישבה על המחשבים, כולם ראו אותו בחתונה. היא לא הפסיקה לבכות, שארל שלח אותה הביתה לכמה ימים. חווינו אתך את הסבל, כשהתגוללת על הרצפה בלילה הכי כואב שלך, בכינו כולנו ביחד אתך. הנשיא בעצמו ניגב לך את הדמעות."

שון היה המום "את אומרת שכל מה שאני וניקולאס עברנו בכלל לא ארע?, האיים ההם לא קיימים, הבית הלבן לא עלה באש ולא היו פיגועים. אדוארדו לא קיים במציאות ולא דוקטור בייקר ולא כל האנשים שפגשנו. לניקולאס לא הייתה חתונה אנדית והאשה היא בכלל לא נבראה. שום דבר מכל זה לא היה במציאות?".

רוז ענתה "הדבר היחיד שישנו באמת, זו מערכת הענישה והתגמול". היא הסתובבה לאחור. שון הסתובב, מאחוריהם נראתה גבעה מכוסה בצמחיה טרופית ירוקה, בראש הגבעה היתה וילה מפוארת. שון הסתובב בחזרה ושאל נרעש "האי הזה שלנו?".

רוז הנהנה בראשה ואמרה "כל מכה שספגת כל סבל ואי נוחות שעברת, הכול מתועד ומחושב, אתה תתוגמל על הכול".

הוא שתק מעט מעכל את הדברים ואז שאל בזעזוע "ניקולס עכשיו בחדרים האימים ההם?, אני אבקש מהנשיא שייתן לו חנינה".

רוז אמרה "אולי בעתיד, אולי בעוד שנה שנתיים. הוא עבר על כל מה שהיה ניתן לעבור. עכשיו הוא צריך לכפר על מה שעשה".

שון אמר "אבל מה עם כל מה שניקולס עשה למען המדינה במשך השנים?".

רוז ענתה "ניקולס כבר קיבל את שלו ב'איי לילה', הוא חגג, נהנה ומיצה את כל מה שיכל".

שון לא נרגע "אבל זו הייתה אשליה, הוא בעצם לא קיבל כלום".

רוז השיבה "נכון. אבל זו הבחירה שלו, הוא בחר לקבל את התגמול שלו שם באיי לילה".

שון שתק והביט לעבר המרחב הכחול המרהיב, וידע שלמרות כל מה שהיה נראה במציאות נואש ובלתי הפיך, הוא צדק במה שסמך על הנשיא. "לא משנה מה יהיה, אני אחראי שתחזרו בשלום ולא יאונה לכם כל רע, תסמכו עלי".

♦

"והוא מה שאמרו ז"ל (מסכת בבא מציעא דף פג עמוד ב') "תשת חושך ויהי לילה (תהלים קד), זה העולם הזה, שדומה ללילה". והבן כמה נפלא המאמר האמתי הזה למי שמעמיק להבין בו. כי הנה חושך הלילה, שני מיני טעיות אפשר לו שיגרום לעין האדם: או יכסה את העין עד שלא יראה מה שלפניו כלל. או שיטעה אותו עד שיראה עמוד כאילו הוא אדם, ואדם כאילו הוא עמוד. כן חומדיות וגשמיות העולם הזה, הנה הוא חושך הלילה לעין השכל". מסילת ישרים פרק ג.

לתגובות: yitzhar22@gmail.com